

Szalézi Értesítő 2017/1

Család vagyunk!

Minden otthon az élet
és a szeretet iskolája

Lelkiség
SZALÉZI SZENT FERENC
DON BOSCO SZEMÉVEL

Interjú
VAN, AKI AKAR

SZALIM
FIATALOK ÜNNEPE

Demeter Zoltán átveszi a díjat

Barna István átveszi a díjat

Jónás Béla átveszi a díjat

Domán Vivien átveszi a díjat

A 2017-es év díjazottjai

Don Bosco-díj

Demeter Zoltán

országgyűlési képviselő, református lelkész

2006-tól tagja a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Közgyűlésnek. Országgyűlési képviselőként komoly erőfeszítéseket tesz a környék szennyvízhálózatának bővítéséért, az utak felújításáért, a települések és az emberek jólétéért. Odaadó munkája révén sikerült létrehozni a csodálatos sportcsarnokot, amelyben idén a Don Bosco-ünnepségünket tartottuk.

Mihaleczku Józsefné Etelka és Barna István

a kazincbarcikai Avilai Szent Teréz Plébánia munkatársai

Évtizedek óta lelkes és aktív tagjai a kazincbarcikai római katolikus egyházközségnek. Két külön személyiség, két külön habitus, de ha a tennivalóról van szó, akkor azonnal a feltétlen egyetértés jellemzi őket. Mindketten határozott elképzelésekkel rendelkeznek az egyházközség azon dolgait illetően, amelyben ténykednek. Egyikük a közösség pénzügyi tevékenységében, míg a másikuk a plébánia gondnoki teendőiben képez megkerülhetetlen tényezőt. Már régóta nyugdíjas éveiket töltik, de nem úgy, ahogyan azt az átlag nyugdíjas teszi. 70. életévükhöz közeledve sem a pihenésen és nyugodt körülmények keresésén törik a fejüket, hanem az aktív és hasznos időtöltésen. Mindezt nem csak otthon, hanem közösségben, közösségért és nem utolsó sorban Krisztusban, Krisztusért.

Boldog Sándor István-pedagógiai-díj Jónás Béla

szalézi munkatárs, a Don Bosco Iskola tanára

Tanár úr 1999-től iskolánk pedagógusa, már a kezdetektől a szalézi pedagógia lelkeségének útmutatásai alapján, önzetlen módon, morális tartással viseli gondját a rábízott fiataloknak. Ma már nyugdíjasként oktatja-neveli az iskola tanulóit. Az iskola életének meghatározó egyénisége, a kazincbarcikai szalézi munkatársi csoport aktív tagja, az oratóriumi programok segítője. 2008-ban szalézi munkatársi ígéretet tett. Töretlen hittel és elhivatottsággal látja el nap mint nap feladatát. Személyes példamutatással értéktanteremtő pedagógiai munkára törekszik és követendő példát mutat diákjainak.

Savio Domonkos-díj

Domán Vivien

animátor, az egri oratórium segítője

Vivien Don Bosco iránti szeretetben élő példát mutat a rábízott fiataloknak. Azon kevesek közé tartozik, aki már gyermekként találkozott a szalézi lelkeséggel, épült bele életébe Don Bosco tanítása. Tevékenységében, elhivatottságában mindezt tovább ápolta, és sok-sok év alatt animátorként a helyi oratóriumi közösség fontos építőkövévé vált. Személyes példamutatásával, a katolikus hit megélésével sok fiatal animátornak lett példaképe, méltó vezetője. A tágabb szalézi közösség számára a SZALIM-ban folytatott tevékenysége, a lelki gyakorlatokon való aktív részvétele jelentős. Az oratóriumon kívül is tevékenyen segítette az egyetemi, valamint a kollégiumi közösség lelki életét. Az Egerszalóki Ifjúsági Találkozó és Lelki gyakorlat csoportvezetőjeként lehetőséget kínált arra, hogy a fiatalok jobban megértsék, mit jelent ma katolikusnak lenni. Istentől kapott tehetségét ápolva és kihasználva sok szép sort olvashatunk tőle a Szalézi Értesítőben, élvezhetünk csodaszép színdarabokat a szalézi ünnepeken.

Kedves Don Bosco tisztelők! Tisztelt szalézi barátaink!

Minden Don Bosco ünnep egyforma, és mégis kicsit más. A szaléziak számára minden évnek van egy külön üzenete. Ezt a közös ízt adja ragaszkodásunk Don Bosco Atyánkhoz, apostoli munkánk kapcsolatai a Szalézi Családban. De minden év egy kicsit más is, hiszen ezek a közös alapok sajátos, mindig új értelmezést kapnak.

Az idei évnek az az üzenete, hogy válaszolva Don Bosco szándékára, figyeljünk oda jobban Szalézi Szent Ferencre, akit időnként elfelejtünk. Pedig ő Don Boscótól kapott legfőbb ajándékunk!

Mi egy „apás” szerzetesrend vagyunk, mindenben kötődünk Alapítónk életéhez. Ha Don Boscóra figyelünk, nem feledkezhetünk meg az ő szándékáról, hogy ki lett a mi névadónk, sőt, védőszentünk és példaképünk. Ha erről megfeledkezünk, akkor Don Boscónak az egyik fontos akaratáról feledkezünk meg.

Idén lesz Szalézi Szent Ferenc születésének a 450-ik évfordulója. 1567 augusztus 21-én született Savoyában, így ez a jubileum is alapot ad annak, hogy most Szalézi Szent Ferenc év legyen. Sokféle módon tehetjük meg azt, hogy rá figyelünk. Az egyik talán legfontosabb az, hogy Don Bosco szemével, szívével tegyük ezt.

Tanulmányozzuk Szalézi Szent Ferenc életét. Ismerjük meg és fedezzük fel Őt úgy a lelki életünk számára, ahogyan ezt Don Bosco is tette.

Ferenc, apja tiltakozása ellenére a papi pályát választotta. 1587-ben párizsi diákévei alatt hetekig tartó súlyos válságot élt át: a kálvini tanítás hatására azt hitte, hogy a kárhozatra van predesztinálva. Amikor egy Mária-kép előtt ismét teljesen Istennek ajánlotta magát, egy pillanat alatt „teljesen és tökéletesen meggyógyult”. Apja akaratára jogi tanulmányokat folytatott Páduában. 25 éves, amikor végre megkapja apja beleegyezését, hogy pappá legyen.

Először Thonon és Chablais vidékének

lelkipásztori ellátását bízták rá, egy olyan területét, amelyet erőszakkal kálvinizmusra „térítettek”. Miután a Savoyai herceg visszahódította, most helyre kellett állítani a katolikus hitet a vidéken. Ez a feladat Ferenc számára súlyos testi megpróbáltatásokat jelentett: hajléktalanságot a hegyi tél hidegében és életveszélyes rajtaütéseket ellenfelei részéről. Nyilvános vitákat tartott és röpiratokat szerkesztett, amelyeket később „Viták” címen összefoglalt; ezenkívül kiadta első művét „A szent Kereszt zászlajának védelme” címen.

Titokban háromszor utazott Genfbe, hogy Kálvin utódjával, Bézával párbeszédet folytasson a hitről. A megtérések száma nagy volt. A sikerek nyomán a pápa Ferencet kinevezte püspökké.

Ettől fogva Ferenc minden erejét a hegyvidéki püspökség lelkipásztori feladataira mozgósította. Személyre való tekintet nélkül egyaránt szolgálatára állt a nemeseknek, a polgároknak és a szegényparasztoknak. Mindenkinek mindene lett. Kortársai teljes joggal látták benne a tettekre, kötelességének élő püspök eszményképét. Minden eszközzel azon fáradozott, hogy a katolikus keresztényekbe olyan személyes jámborságot ültessen el, amely állja az összehasonlítást a kálvinistákéval. Korlátozás nélkül

áldozott időt és fáradságot azok személyes irányítására és lelki vezetésére, akik rábízták magukat. 1604 márciusától Chantal asszony állt közöttük az első helyen, akivel egy Dijonban tartott nagyböjti prédikáció alkalmával találkozott. Azokból a levelekből és értekezésekből, amelyeket unokahúgának, Charmois asszonynak írt, állította össze a „Bevezetés a lelkiéletbe vagy Filótea” című művét. 1608 decemberében jelent meg nyomtatásban. E könyvecske, amely meg akarta mutatni a keresztényeknek, hogy a megszentelődés nem függ egy meghatározott élethelyzettől vagy sajátos állapottól, hamarosan csodás sikert ért el. Alapítványa az, hogy mindenki a saját állapotában kapja meghívását az életszentségre. Ehhez párosult pszichológiai érzékenysége, hogy az emberek tekintetét a külső formákról a lényegesre és a szeretetre irányítsa, ami éppúgy hasonlít az igazi jámborságra, „mint a láng a tűzre”. Számára a szeretet minden vallásos élet útja és egyben célja is, sőt a teremtés létalapja: „A világmindenség beteljesedése az ember, az ember teljessége a lélek, a lélek a szeretet, a szeretet beteljesedése pedig a karitás (a szeretet mint isteni erény). Ezért a cél az Isten iránti szeretet, a világmindenség teljessége és koronája.”

Szalézi Szent Ferencnél elsősorban az emberekkel való jóságos bánásmódját kell kiemelni. Jellemző rá egy ezzel kapcsolatos mondata: „Egy csepp mézzel több legyet lehet fogni, mint egy hordó ecettel.” Vagy ahogyan De Paul Vince mondta megismerkedésük után: „Milyen jó lehet az Isten, ha már a genfi püspök ilyen jó!”

Szalézi Szent Ferenc, mint egyháztanító, mindenekelőtt „doctor amoris” – a szeretet tudósa.

P. Ábrahám Béla SDB
tartományfőnök

A személyi jövedelemadó meghatározott részének az adózó rendelkezése szerinti felhasználásáról szóló 1996. évi CXXVI. törvény 4. § szerint a szaléziak részéről befogadó szervezetek lehetnek:

Adószám: 18135671-1-41

MAGYAR SZALÉZI MUNKATÁRSÁK EGYESÜLETE

Adószám: 19673752-1-41

BOSCO SZENT JÁNOS

IFJUSÁGI NEVELÉSI OKTATÁSI ALAPITVÁNY

Adószám: 18122167-1-41

SZALÉZI IFJUSÁGI MOZGALOM EGYESÜLET

A Szalézi Értesítő következő száma júniusban jelenik meg.

Lelkiség

P. Ábrahám Béla SDB

Don Bosco szemével tekinteni Szalézi Szent Ferencre

Don Bosco nagyon odafigyelt Szalézi Szent Ferencre, lelkesítő példaképének választotta. Idén, születésének jubileumán mi is szeretnénk Don Bosco szemével odafigyelni Szalézi Szent Ferencre, nem csak mint névadónkra.

Tudjuk azt, hogy amikor Bosco János megveszi Torino külvárosában, Valdoccóban az oratórium állandó helyét, ami aztán később majd a szalézi közösség anyaháza lesz, akkor ott egy hatalmas mező van, egy egyszerű épület, amelynek az egyik szobájába beköltözik. Ebben a szobában nincs sok minden. Amikor néhány hét múlva Margit mama odamegy neki segíteni, akkor körülnéz Don Bosco szobájában és azt mondja, hogy itt nem kell majd sokat takarítani. Mert van egy ágy, egy asztal, egy szék, egy fészület, de talán ebből a nagyon puritán berendezésből kilóg egy festmény, ami persze nem azért van ott, mert egy neves festő híres képe, egy nagyértékű műremek, hanem egy egyszerű, olcsó, ócska olajnyomat, de Szalézi Szent Ferencet ábrázolja. És Don Bosco ezt a képet akarja elhelyezni, mint szobá-

ja díszét, üzenetét.

Mi akar tőle? Honnan ismeri?

Savoya szentje sok mindenben, számos külsőségben más, mint a mi Bosco Jánosunk. Hiszen ő arisztokrata, nemes, jó módú családból származik, akinek a taníttatása és útja sima és rendezett. Püspök lesz belőle. De ezek a külsőségek eltörpülnek, hiszen szívükben, lelkükben nagyon közel állnak egymáshoz – bár 200 év van közöttük.

Mindkét szentünknek megvan a maga történelmi kihívása: Szalézi Szent Ferenc a tridenti zsinat után, egy nagyon erős protestáns térítési időszakban születik egy nagyon komoly protestáns helyen. Úgy lett Genf város püspöke, hogy oda hivatalosan be sem mehetett. Háromszor járt ott áruházban, életét kockáztatva. Bosco Jánosnál pedig az itáliai vadkapitalizmus, a hirtelen jött iparosodás és az

akkor ezzel együtt szárba szökkenő egyfajta szélsőséges liberalizmus az, ami támadja. Szó szerint, hiszen a kapitalisták, akiknek a tyúkszemére lép azzal, hogy munkaszerződéseket köt a gyerekeknek, merényletet kísérelnek meg ellene.

Mindkettőnek megvan a maga korának sajátos kihívása, amiben erősen ott van közös pontként az egyház iránti elköteleződésük, a pápa iránti hűségük. Szalézi Szent Ferencnek és Don Boscónak egy nagyon mély, közös attitűdje ez, hogy mélyen beleágyazódnak a katolikus egyház egészébe, és katolikusként az egyház egész közösségében tudnak gondolkodni. Don Bosco már korábban megismeri Szalézi Szent Ferencet. Az biztos, hogy a legmarkánsabban Chieriben, a szemináriumban. Szalézi Ferenc a halála évében, 1622-ben járt Chieri városában, ami

nincs messze Torinótól, ma észak-italiai, akkor a Savoyai hercegséghez tartozó város, és ennek a látogatásnak kapcsán a város szemináriuma később, amikor szentté avatják Szalézi Ferencet, akkor a város védőszentjeként tekint rá és úgy mutatják föl a papnövendékeknek, mint a Krisztus szíve szerinti jó pástort.

Egy másik érdekes, apró történet is játszódik itt le, ugyanis a szemináriumban abban az időben van egy másik kispap is, akit szintén Boscónak¹ hívnak. A két Bosco jóban van egymással, arról beszélget a két barát, hogy milyen nevet választanak maguknak, amivel megkülönböztetik egyiket a másiktól. Mivel piemonti tájszólásban a „bosco” fát jelent (a mai olaszban egyébként inkább erdőt), ezért ezzel a szóval játszanak, és azt mondja ez a másik Bosco:

– Én „*Bösch 'd pocio*” vagyok – piemonti dialektusban naspolya fa, ami köztudottan egy kemény, görcsös, nagyon szilárd fa.

Mire a mi Bosco Jánosunk, a jövődöbéli Don Bosco, aki lelkében ekkor már szalézi volt, azt mondja:

– Én „*Bösch 'd sales*” vagyok – piemonti dialektusban fűzfa, ami szelíd és hajlékony.

Ezek azok a pillanatok, amikor valaki már alakul, formálódik Isten kezében a Szentlélek által, amikor még maga előtt sem tudatosodott a következő lépés, de az isteni szeretet már előre alakítja a lelkét.

Sok minden van, ami Don Boscót és Szalézi Szent Ferencet összeköti, az egyik legfontosabb azonban a keresztény ember gondolkodásában, hogyan tekint Istenre és hogyan tekint a másik emberre: az istenkép és az emberkép. És ebben ők ketten nagyon mélyen találkoznak egymással.

Mindkettőjük istenképe egy nagyon pozitív, optimista, reményteljes istenkép, ahol az a legfontosabb az Istenben, hogy ő egy értünk cselekvő Isten, aki üdvözíteni akar mindenkit. Aki nem elítélni akar, nem strigulákat húz és a bűneinket számolja, nem számon kérni akar. Persze, Isten igaz bíró, de az igazsága mellett az irgalmasságát és a mindenkit üdvözíteni akaró jóságát, szeretetét emelik ki gondolataikban mind a ketten. Szalézi Szent Ferenc műveiben, a Filóteában és a Teotimusban, de a leveleiben is találkozunk ezzel, ahogy Don Boscónak a nagyon egyszerű, kamaszokhoz, utcagyerekekhez szóló tanításaiban, igehirdetéseiben is.

Ez az istenkép azt jelenti, hogy mind a kettőnek van egyfajta sajátos tapasztalata. Szalézi Szent Ferencet megpróbálja korának kálvinizmusa. Kálvin predesztináció-tanában van egy olyan vonulat, amit ma már igyekeznek a reformátusok is elfelejteni, ez a negatív predesztináció, ami arról szól, hogy márpedig lehet az, hogy az Isten valakit létrehívott, megteremtett és eltaszított magától, azaz, bármit tesz, úgyis kárhozatra jut. Nem egy vonzó tanítás, Szalézi Szent Ferenc lelkét is nagyon megviseli. A párizsi jezsuita kollégiumban lelkivezetők és olvasmányok, imádságok segítenek ezt helyre rakni, és azt mondja, hogy nem lehet ilyen az Isten! Sőt, a Timóteus-levél és az evangéliumok arról tesznek tanúságot, hogy Jézus Krisztus azért jött, hogy üdvözítsen minket, mindenkit üdvözítsen, és ezt írja meg Szalézi Ferenc a Filóteában olyan módon, hogy minden foglalkozás, minden habitus, minden élethelyzet igenis Istennek tetsző módon megélhető. Nem számít, hogy valaki családban él, vagy magányos, sőt, még a királyi udvarból és a katonák laktanyáiból sem száműzhetjük az életszentséget. Akkoriban például egy jogi, vagy egy színészi hivatás is olyanként volt megfogalmazva, mint ahol nem lehet keresztény módon élni.

Szalézi Szent Ferencnek ez az üzenete forradalmi volt a maga idejében, hiszen akkor egy kicsit a kolostorok mélyére, vagy a püspöki hivatalok tornyaiba volt elrejtve sokak szerint az életszentség és az üdvösség lehetősége.

Míg Ferenc azt mondja, hogy „lehetőség”, addig Don Bosco egy kicsit tovább megy az ő paraszti gyakorlatiaságával, természetességével, és azt mondja az árva, félárva kamaszoknak, utcagyerekeknek: „Szentté KELL lennetek!” Nála nincs „lehet”, meg „majd”, „talán” meg „vagy”. Kicsit ugyanaz a bátorság ez, mint amikor Jézus azt mondja az öt hallgató egyszerű halászoknak, kézműveseknek, kereskedőknek: „Ti vagytok a föld sója! Ti vagytok a világ világossága!” Nem „lesztek”, nem „majd akkor, hogy ha ezt, vagy azt megteszitek”, hanem „vagytok”! Aki ott van, aki Krisztust hallgatja, követi, még ha rogyadozó léptekkel, vagy időnként el-eltevédve, akkor is ő a fény és a világosság, ő akkor is az életszentség útján jár.

Don Bosco maga is játszik ezekkel a szavakkal, hiszen a „szaléziak” szóból

gyártja azt a szójátékot, hogy „*sal et lux*”, azaz só és fény, és azt mondja: „Ne felejtjük el, hogy szaléziak vagyunk: *Sal et Lux*. Az édesség, a türelem és a szeretet sója. Fény pedig minden tettünkben.”² Igen komoly, egész életre szóló jelmondatot ad ezzel a szaléziaknak Don Bosco. Ahogy már említettem, Szalézi Szent Ferencnek és Don Boscónak közös az emberképe is, egyfajta reménnyel teli emberkép. Az Alapszabály úgy fogalmaz, hogy a szalézi emberkép, amit Szalézi Szent Ferencről tanulunk és kapunk, az egy olyan fajta humanizmus, ami „hisz az ember természetes és természetfeletti erőforrásaiban, bár nem ismeretlen előtte az emberi gyengeség.”³

Nagyon tetszik ennek a mondatnak a szerkezete, a realizmusa. Először is az tetszik, hogy nem azt mondja, hogy ismeri az emberi gyengeséget, de azért bízik, hanem a pozitívummal kezdi a mondatot. Ez nagyon fontos! Egymás mellé rakja a természetes és természetfeletti képességeket. Isten ajándékából vagyok, aki vagyok, olyan, amilyen vagyok, adottságokkal, lehetőségekkel, gazdagságokkal, és mindez majd a kegyelemmel válik teljessé, a természetfölöttivel. Ahogy a liturgia fogalmaz a diakónus és papszentelésen, de ezt mondhatnánk a keresztségen is: „Isten tegye teljessé a jót, amit megkezdett benned!” Isten adott valamilyen képességet, adottságokat, valamilyen élethelyzetet, és ezt aztán az ő kegyelme teszi teljessé bennünk.

Persze, közben nem lehetünk irreálisak, mert tudjuk, hogy az ember, ahogyan Karl Rahner fogalmaz: bűntől fenyegetett lény, kísértéseknek, kihívásoknak van kitéve. Szalézi Szent Ferenc és Don Bosco emberképe reális emberkép, és pont ezért tud nevelni, közösséget teremteni, célt adni a fiataloknak, mert reálisan tekint rájuk. Hasonlóan fogalmazták meg azt is, hogy nem siránkoznak a mai dolgok miatt. Ez is az egyik közös pontja Szalézi Szent Ferencnek és Don Boscónak, hiszen az a realitásérzék elvesztésével járna.

Nagyon sok minden van még, amit együtt csodálhatunk bennük. Az idei évet arra szánjuk, hogy egy kicsit többet szemléljük Szalézi Szent Ferencet, megismerjük az életét, tanulmányozzuk az írásait. Nem könnyűek ezek ma már, hiszen azóta sok idő eltelt, de az üzenetük ugyanúgy friss és fontos a mi számunkra.

¹ MB I., 406. Don Bosco névrokonát Giacomo Boscónak hívták (1817-1889), Rivaltában volt pap és több mint harminc évig a Szent János nővérek lelkivezetője. Mindig jó barátja maradt Don Boscónak. Sokszor mondta a nővéreknek: „Menjetek Don Boscóhoz, a szenthez; ő jobban tudna irányítani benneteket, mint én, aki csak egy *Bösch 'd pocio* vagyok.” MB VII. 18.

² MB XV. 15.

³ ASZ II./17.

A család sosem megy ki a divatból

Mindannyian rendelkezünk egy hatékony útmutatóval, a „szívünk iránytűjével”: ez a személyes tapasztalat. A családi fészek, ahol éreztük, hogy szeretnek, gondoznak, védenek és támogatnak, amíg nem tudunk repülni a saját szárnyainkkal .

Kedves barátaim, a Szalézi Értesítő kedves olvasói, Don Boscónak és műveinek barátai világszerte, kedves Szalézi Családom! Szívem minden szeretetével köszöntelek benneteket és a legjobbakat kívánom 2017-ben, ebben az új évben, amelyet Isten ajándékkul adott nekünk.

Egy új év kezdetén, hűen a hagyományokhoz, amelyek magától Don Boscótól erednek, a rendfőnök felkínálja a strennát a küszöbönálló évre. Először a Segítő Szűz Mária Leányainak mutatja be, majd velük együtt a Szalézi Családnak az egész világon.

Az idei téma, összhangban Ferenc pápa Amoris Laetitia kezdetű apostoli buzdításával, a családkról szól – minden családkhoz világszerte – és így hangzik: „Család vagyunk! Minden otthon az élet és a szeretet iskolája.” Pontosan ez a

vezérgondolat, és mindaz, amit írtam a kommentárban, lehetővé teszi számomra, hogy ezzel köszöntsek mindenkit, amikor teljes őszinteséggel kijelentem, hogy a családok soha nem mennek ki a divatból: mindig, minden korban „divatosak” lesznek, mert a család létfontosságú és elengedhetetlen minden ember életében, minden korban, és minden kultúrában. Számos tanulmány és kutatás felfedi ezt.

És meg is akarom erősíteni, utalva arra, amit mindenki már megtapasztalt azok közül, akik olvassák ezt. Fel kell ismerünk, hogy messze a saját családkunk – a valódi, „hús-vér”, tökéletes családkunk – korlátain túl, nagy általánosságban elmondható, hogy a család volt a legértékesebb erőforrás az életünkben. Ez volt az, ami elvezetett sokakat közületek ahhoz, hogy követve világi hivatásotokat, saját családot alapítsatok. Ez valóban az élet bölcsője volt, ahol éreztük, hogy szeretnek, gondoznak, védelmeznek, és elkísérnek mindaddig, amíg saját lábunkra nem tudunk állni. Ez volt, és sokunknak továbbra is ez az a hely, ahol szeretetet kapunk és ahol feltöltjük energiáinkat, és az „életter”, amely nyugalmat ad nekünk és megteremti a személyes harmóniát.

Miközben írtam ezt a levelet a Szalézi Családnak szerte a világon, a szívemben úgy éreztem, hogy ki kell fejeznem, hogy

mit tett az Isten Fia, a Názáreti Jézus: neki nem csak egy anyja volt, akit Isten kiválasztott, hanem egy családkja is, amelyben szerették és gondozták; egy család, amelyben megélt és megtanult sok mindent, éppen úgy, ahogy velünk is történik. Végző soron, ő „megtanulta, hogyan kell embernek lenni”.

És ugyanezt gondolta Don Bosco is. Ő maga mesélte el nekünk, hogy milyen volt élni kevesebb, mint két éves korától apa nélkül – természetesen családkban, de az árvaság érzésével, még egy olyan kivételes anya oldalán is, mint Margit mama. Eszembe jutott Mazzarello Mária Dominika (Main) is. Ez a vidám leány a vidéki parasztok hívő életét élte, amely nagyon hasonló volt Don Boscóéhoz, azzal a különbséggel, hogy ő a gyerekkorában, serdülőkorában és fiatal felnőttkorában is szülővárosában, Morneében élt, népes családkja körében, édesapja és édesanyja védelme alatt.

Sok más életet és családk történetet tudnék megosztani veletek. Utazásaim szerette a világban segítettek meglátni, mennyire fontos a család, a kulturális és etnikai sokszínűség, és hogy még mindig valóban lényeges és alapvető minden társadalomban, mint az emberség első és egységes iskolája.

Mindezzel együtt meghívlek benneteket, kedves olvasók, mint ahogy Ferenc pápa tette, hogy vegyétek nagyon komolyan a családk kapcsolatokat értékét, mert ezek a kandalló melege, a menedék és az otthon minden fiú és lány számára. Ez az a hely, ahol az ember megtanulja annak a szeretetnek és ragaszkodásnak az alapvető értékét, amit a szülők adnak gyermekeiknek. A család az, ahol a mindennapi együttélés során megtanítjuk és megtanuljuk a párbeszéd művészetét, a kommunikációt, a megértést, a találkozásokat, nézeteltéréseket, és mindazt, ami maga az élet. Ugyancsak a családkban tapasztaljuk meg a korlátainkat, de a legértékesebb és alapvető értékeket is, mint a szeretetet, a hit, a szabadság, a tisztetet, az igazságosságot, a munka és a tisztesség, amelyek ott gyökereznek mindenki életében. Értelmet nyernek a családkban az élet olyan összetevői is, amelyek ma már nem divatosak: a józanság és önuralom, a hűség, az elköteleződés és az emberi méltóság, de mindenekelőtt a hit átadása.

Elkötelezett szaléziként a világban

A szalézi szerzetesek – papok, testvérek és nővérek – mellett a velük egy lelkiséget megélő szalézi munkatársak csoportja kevésbé ismert. Talán a magyar szóhasználatból ered, hogy sokan munkavállalónak vagy segítőnek gondolják a „munkatársat”. Ennél azonban sokkal többről van szó. Nemcsak a munkában, hanem az apostoli küldetésben is osztozunk.

A Szalézi Család első tagja

Don Bosco a fiatalok között végzett munkája során megtapasztalta, hogy céljait nem tudja egyedül megvalósítani, ezért örömmel vette a körülötte, vele együttműködni hajlandó civil személyek fáradozásait is. Már a szerzetesközösség hivatalos megalapítása előtt létrehozta a munkatársak csoportját, ahol az ő módszerével, a fiatalok érdekében munkálkodhattak nők, férfiak, családosok, egyedülállók és felszentelt (egyházmegyes) papok is. Az elgondolása szerinti Szalézi Családban egymással kooperáló, kommunikáló csoportok vannak, nem a szerzetesek és a civilek szigorúan elkülönülő társaságai. Ezzel egy azóta is meglévő probléma megoldását kínálta fel: bevonta a civileket a hivatalos egyház körébe, „átjárhatóvá” tette a klérus és a laikusok közötti szakadékot.

Az eredeti, Don Bosco által fogalmazott Szabályzat 1876-ból így ír erről:

„Már 1841-ben is voltak lelkes és odaadó papok és laikusok, akik felajánlották segítségüket, mivel sok aratnivaló ígérkezett olyan fiúk körében, akiknek hitük és erkölcsi tartásuk is vesztélyben forgott. Ezek a segítők, vagy munkatársak, történetünk során mindenütt jelen voltak, hogy támogassák és fenn tartassák azokat a műveket, melyeket Isten ránk bízott. Mindannyian igyekeztek dolgozni, és életmódunkhoz és szokásainkhoz alkalmazkodni, de felmerült egy általános igény, hogy legyen egy szabályrendszer, mely alapul szolgálhatna arra, hogy megőrizzük egységünket és azt a lelkiséget, amely intézményeinkre jellemző... egy olyan köteleket jelentenek, amely által azok a katolikusok, akik erre vágnak, csatlakozhatnak a szaléziakhoz és együtt dolgozhatnak velük egy egységes és állandó rendszer szerint.”

SC – Salesiani Cooperatori, azaz szalézi munkatársak

Don Bosco egymás mellé álmodta meg a három alapvető közösséget – a férfi szerzeteseket (SDB), nővéreket (FMA) és munkatársakat (SC). Ez az egyenrangúság, egymásmellé rendeltség egyedülálló (más szerzetesek körül ún. „harmadrendek” alakultak ki), és kifejezi azt, hogy a lelkiség bármelyik életállapotban megélhető. Don Boscónak ez a törekvése kifejezetten korszerűnek mondható az Egyházunk jövőjét tekintve is. Az *Apostoli életút* szabályainak a maguk életére vonatkozó elvállalásával a munkatársak hiteles, aktív, építő, és kultúrateremtő közreműködést vállalnak. Nem egyszerű „fogyasztói” az Egyház által nyújtott szolgáltatásoknak, hanem az Egyház küldetésének terjesztői. A munkatársi ígérettel életre szóló program, az evangélium megélésének egyik lehetséges útja a felnőtt katolikusok számára. Távolokat kínál a fiatalabb és az idősebb generációk, az egyedülállók és családosok számára egyaránt.

Formálódás, elköteleződés

Don Bosco személye, a családiasság, a szeretetreméltóság a

lelkiség meghatározó elemei. Különböző élettapasztalattal, érdeklődéssel, hitbéli felkészültséggel kerülünk a szalézi művönzésába. Az elköteleződés felé vezető úton egy formáció segít minket. A kezdeti, közel két éves időszakban tanulmányozzuk a lelkiség alapjait, és tapasztalatokat szerzünk arról, hogy mit is jelent a Szalézi Családhoz tartozni. Az *Apostoli életút*, amely a szalézi munkatársak szabályzata, egyszersmind lelkiségi olvasmány és a keretek kijelölése. Ennek megismerésével juthatunk el a döntésig, hogy ígéretet teszünk, majd ezt követően folyamatosan mélyítjük hitbéli és szalézi tudásunkat. Fontos itt megjegyezni, hogy nem a szervezethez csatlakozás a cél, hanem a személyes hit mind teljesebb közösségben való megélése, a kapott karizmák kibontakoztatása, amely megtalálja helyét a szalézi lelkiségben

A Szalézi Családban együtt hordozzuk a közös szalézi hivatást, közös felelősséggel, testvéri összeköttetésben:

„Gyenge erők, amikor egyesülnek, erőssé válnak; és ha egy kötélnél önmagában könnyen el is szakad, három kötelet egyesítve nehéz azokat eltépni” – hüen Don Bosco látomásához, a szalézi munkatársak ápolják a lelki közösséget és az együttműködést a Szalézi Család más ágaival. Teszik ezt a kölcsönös megismerés és tájékoztatás, az egymásnak nyújtott lelki és képzési segítség, és a közös apostoli feladatokba való bekapcsolódás által, tiszteletben tartva az egyes csoportok önállóságát, egyediségét.” (*Apostoli életút* Alapszabály 23,1)

Magyarországi helyzetkép

Magyarországon a 20. század elején a szalézi munkatársak késztették elő az első szerzetes atyák letelepedését. A felosztás és szétszórás idején is tartották egymással a kapcsolatot, de ebben az időszakban a politikai nyomás miatt szó sem lehetett közösségi életéről vagy új tagok bevonásáról. Az újjáalakulás után a 2000-es évek elején egy új, fiatalabb generáció is megismerte a laikus hivatás megélésének ezt a módját, és felvette a kapcsolatot a római központtal. Don Bosco elképzelésének megfelelően (hogy szerveződjének önálló egyesületekbe a munkatársak) 2009-ben alakult meg a Magyar Szalézi Munkatársak Egyesülete, amely bekapcsolódott a világ minden táján működő, 11 régióba szervezett és több mint 30 ezer tagot számláló szervezetbe.

Itthon 11 helyszínen közel 90 munkatárs dolgozik. Ígéretükhöz híven a szalézi szerzetesekkel együttműködésben, de akár az élet más színterein és munkahelyükön is, szolgálják a fiatalokat és az egyszerű embereket: részt vesznek az oratóriumok munkájában, hitoktatásban, napközi foglalkozások keretében felzárkóztató lehetőséget biztosítanak a gyerekeknek, más karitatív támogatási formákban is keresik a személyes kapcsolatot a rászorulókkal. S nem utolsósorban nagy hangsúlyt fektetnek a családok támogatására, amelyek egysége szintén a boldogabb jövő egyik záloga.

Van, aki akar

Az idén Jónás Béla, a kazincbarcikai Don Bosco Iskola tanára kapta a Boldog Sándor Istvánról elnevezett pedagógiai díjat. Bélának négy diplomája van, értéktéremtő pedagógiai munkára törekszik és személyes példájával biztatja diákjait a tanulásra.

Hol született? Milyen családban?

Pápán születtem 1952. január 26-án. A Bakony északi lejtőin nevelkedtem, Bakonytamásin, ez egy 600-700 lakosú kis falu. Cigány vagyok. Egy nagyon csorro, szegény, zenész cigány családban nevelkedtem föl. Az ember nem választja meg a bölcsőjét, hogy hová szülessen. Kilenccen voltunk testvérek. Apám primás volt, abból próbálta eltartani a családot, nem igazán nagy sikerrel, amellet dolgoznia kellett, az akkor még létező Útfenntartó Vállalatnál volt segédmunkás. A kilenc gyerek mellett anyám nyilván nem tudott más munkát vállalni. A családnak olyan kevés volt a jövedelme, hogy nem jutott mindenkinek egy pár cipő. Anyám olyan cipőt választott, amit fiúk, lányok egyformán viselhettünk, így felváltva hordtuk.

Hányadik gyerek voltál a sorban?

Az utolsó előtti. A testvéreim közül már csak hárman élünk, az öcsém és egy nővérem, a többiek sajnos már meghaltak. A családban majdnem mindenki zenész lett. Bizony, iskolába nemigen jártam. Mivel a szüleim arra biztattak, hogy minél előbb álljak munkába, a gyerekkorom úgy zajlott, hogy elvállaltam a falu tehenek és kecskéinek az őrzését. Május elsején már kihajtottuk a teheneket, és én mezítláb, egy klott gatyában, a falutól úgy 1-1,5 kilométerre a Bakony lejtőin őriztem őket. Ezért tavasztól én már nem jártam iskolába, mert a teheneket kellett őrizni. Ha fújt a szél, ha sütött a nap, kint álltam, ha esett az eső, úgy száradtam meg, a kutya sem törődött velem, hogy 10-12 évesen ott kint a legelőn mi történik velem. Hála Istennek, azért itt vagyok, jól vagyok... A pásztorkodással így én is besegítettem a család ellátásába, mert amikor hazahajtottam a teheneket, a bácsik, nénik szóltak, hogy: „Te, Béla, küldd el anyádat, a Jolánt” – ő meg ment, vitte a kosarát, és adtak neki mákos kalácsot, szalonnát, zsírt, cukrot, lisztet, sok mindent. Ez volt a fizetségem, mert pénzt azt nem adtak. Szerettek a faluban, mert az állatokat jól tartottam, mindenkinek megadtam a tiszteletet, mindenkivel kedves voltam. Így a nyolcadik osztályt

csak 2,7-es átlaggal végeztem el, de közben többször megbuktam. Otthon nem fogtak keményen, nem volt minta, a szülők nem mutattak példát – a cigány családokra a mai napig ez jellemző. Pedig nem az a lényeg, hogy ki hová születik, vagy milyen a szeme ferdesége, hanem hogy később mi lesz belőle.

A nyolcadik osztály után hol folytattad a tanulást?

Elmentem Győrbe a „400-asba” (400.sz. Ipari Szakmunkásképző Intézet) ipari tanulóknak. Akkor a hegesztő szakma két éves volt, és én az első félév végén ismét megbuktam. Mivel kollégista voltam, és látták, hogy nagyon szegény vagyok, engem soha nem látogatnak, soha nem küldenek csomagot, szülői értekezletre soha nem jönnek a szülők, az egyik nevelőtanár felkarolt. Azt mondta nekem: „Béla fiam, ha elfogadod, én foglalkozok veled minden nap, és tanítalak.” Elfogadtam. Minden áldott nap két óra hosszat tanított engem, azon felül én külön, egyedül bementem a tanulószobába, ahol akkor egy lélek sem volt már, és tanultam vacsoráig. Mikor megvacsoráztunk, akkor visszamentem a tanulószobába, és tanultam takarodóig. Ez minden nap így ment.

Mi késztetett a tanulásra?

A csorroság, a szegénység. Ki akartam belőle törni, és minden testvérem így volt vele, mert nagyon szegények voltunk. Gyerekként annak is örültünk, ha zsíros kenyeret tudtunk enni. Amikor már volt kecsként, akkor már jó volt, mert tejet is ihattunk a kenyér mellé.

De térjünk vissza Győrbe. A nevelőtanár elintézte, hogy pótvizsgázhassak, és átmentem. Így a második félévben már rájöttem, hogy ha én elkezdek tanulni, akkor nem is olyan nehéz az anyag és rádöbbentem arra is, milyen könnyen tanulok. Annyira feltornáztam magamat, hogy év végére már az osztály legjobb tanulója voltam, a második év végére pedig már országos versenyre mentem Budapestre hegesztésből, és előbb felszabadultam, mint a többi gyerek. Márciusban-áprilisban én már szakmunkás vol-

tam, míg a többiek csak júniusban.

Itt kezdődött el a „karriered”?

Igen. Elhelyezkedtem a Magyar Vagon és Gépgyárban, mint hegesztő. Teljesítményben dolgoztam, először hátsó hidakat hegesztettem, utána karbantartó hegesztő lettem. Ez nekem nagyon jól jött, mert mindenféle színesfémeket megtanultam hegeszteni, a duralumíniumtól kezdve a tiszta sárgarézen át az öntvényekig, és olyan szakmai ismeretekre, tudásra tettem szert, hogy a szakma ifjú mesterévé választottak akkor, és egymás után nyertem meg a versenyeket.

Ugorjunk most egy nagyot!

Utána bevonultam katonának az ejtőernyősökhöz, mert tizenkét évig ejtőernyőztem. 1976-ban pedig ide nősültem Kazincbarcikára. Ez is a véletlennek és a sportnak köszönhető, mert ejtőernyőztem és így ismertem meg a feleségemet.

Ő is cigány volt?

Igen. Ebből a házasságból öt gyerek született, sajnos 1995-ben az egyik 18 éves korában meghalt, de hála Istennek, maradt még négy gyermekem, két lányom és két fiam.

Hogyan kezdődött az életed Kazincbarcikán?

Amikor megnősültem, elhelyezkedtem a Bányagépjavitóhoz, ahol 19 évig dolgoztam. Itt kezdtem el a további tanulmányaimat. A munka mellett először elvégeztem a Ságvári Endre Gimnáziumot (most Szalézi Szent Ferenc Gimnázium), majd ezt követően megszereztem Miskolcon a Zalka Máté Gépipai Technikumban a szakérettségít, tehát megvolt a szakmám, a gimnáziumi érettségim és a szakérettségim is. Ugyanott elvégeztem a gépipari technikumot, majd a Műszaki Egyetemen megszereztem a műszaki szakoktatói diplomámat. Közben hegesztő szakoktató lettem a 112. sz. Ipari Szakmunkásképzőben, felnőtteket és diákokat oktattam, neveltem és tanítottam a szakmára, elég sikeresen.

A tanulást ezzel befejezted?

Korántsem! Ezek után még elvégeztem Egerben a technika-földrajztanári szakot, majd a Pécsi Tudományegyetemen a földrajz-romológia szakot, végül Egerben levelezőn a filozófia szakot. Természetesen közben dolgoztam.

Hogyan kerültél kapcsolatba a Don Bosco Iskolával?

Már a 90-es években megkeresett Fehér Béla, hogy óraadóként jártak ki Herbolyára oktatni. Amikor befejeztem a munkát, a hegesztők szakoktatását, akkor délután ott tanítottam a hegesztőket. Majd amikor már befejeztem a földrajztanári szakot, akkor földrajzot is tanítottam, érettségiztettem, részt vettem a felnőttoktatásban, azokat is érettségiztettem... Zajlott az élet. Hosszú éveken keresztül csak késő este értem haza.

Akkor a családod alig látott?

Sajnos, nem értem rá velük foglalkozni, így a tanulásra ráment a családom. Persze, ebben mindketten vétkesek voltunk a feleségemmel, de nem tagadom a magam hibáját... Akkoriban az én napom így nézett ki: hajnalban fél ötkor keltem, mert a gyerekeket vinni kellett bölcsődébe, és hatra már munkába kellett mennem. Befejeztem két órakor a munkát, utána irány az egyetem. Amikor onnan hazaértem, áttöltöttem és mentem lépcsőházakat takarítani este tízig, fél tizenegyig. Hazajöttem, ettem, megfürödtem, és nekiálltam tanulni, műszaki rajzokat csinálni, stb. Így ment ez húsz éven keresztül.

Mi hajtott? Honnan ez a nagy akarás?

Először az, hogy kitörjek a szegénységből. Utána már ki akartam próbálni magam, hogy meddig tudok elmenni, mire vagyok képes, mit bírok el ilyen önszorgató módon. Kíváncsi voltam önmagamra, hogy milyen nehézségeket tudok leküzdeni.

Most mit tanítasz?

Cigány népismeretet és a hegesztőknek hegesztés ismeretét meg gépelemeket.

Mit takar a cigány népismeret?

A cigányság kultúráját, eredetét, szokásait, a vallását, a nemzetközi politikáját, az európai hovatartozásukat, hogy mit jelent cigány kisebbségnek lenni, hova lehet cigányként eljutni, miért utálják a cigányokat a többségi népek – ilyenekről beszélgetünk. Mi az, ami fellendítheti őket, mi ennek az alapja...

Hogyan kell a cigány gyerekekkel foglalkozni?

Másképpen, mint a magyarokkal. Minden cigány gyerek egy külön egyéniség. A cigány gyerekek oktatása, nevelése, a hit átadása teljes embert és sok tapasztalatot követel. Én cigány vagyok, a cigányok között éltem. Ismerem a szokásait, a gondolkodásukat, a nézeteiket, az ízlésüket, a kedélyüket. Tudom, hogy minden egyes cigány gyerek nehéz dió, és mindegyikükhöz másképp kell közelíteni. A cigányok kultúrája, az ízlésük más, durvább, nyersebb, vadabb, mint más nemzeteké. Ezeket látni, érezni kell, és csak az az ember tud eligazodni a cigányok közötti változó, bonyolult világban, akinek van elég tapasztalata. Akinek nincs elég tapasztalata, aki soha nem foglalkozott a cigányokkal, nem élt köztük, annak nincs esélye.

Szerinted a mai cigány gyerekeknek van lehetőségük kitörni a nyomorból?

Lenne. A társadalom megadja. Nyitva van minden egyes kapu. Minden cigány gyereknek megvan a lehetősége, csak sajnos a cigány gyerekek oktatásához kellenének a cigány pedagógusok is. A cigány gyerekek tanulását maximálisan támogatják, és vannak lehetőségeik minden szinten. Főleg a felsőfokú oktatásban: ingyenes kollégium, ingyenes étkezés, alacsonyabb felvételi pontszám... Számos lehetőség van.

Miért van mégis olyan kevés cigány, aki továbbtanul?

Meglátásom szerint elsősorban a szociális helyzet és a nyelvi hátrány miatt. A szókincs hiánya miatt nem tudnak értelmezni egy szöveget, nem tudnak kitölteni egy csekket... A minta, ami otthon van, a pedagógusok, az iskola és a cigány szülők közötti kapcsolat is

óriási probléma. Ebből következik az egyre nagyobb lemorzsolódás, ami következtében rövidebb ideig vesznek részt az oktatásban, ezáltal a továbbtanulási esélyeik is tovább csökkennek, és ebből adódik a kirekesztés a munkaerőpiacról. Sok tényező van, egyik maga után vonja a másikat.

Don Bosco pedagógiája hogy illik ide?

Nagyon jól! Mert Don Bosco szerette a gyerekeket, tudta, hogy minden egyes gyerek típusnál mit kell csinálni és másképp közeledett hozzájuk. Na, a cigányoknál is ez kell! Hála Istennek, vannak, akik akarnak, és jó szakemberek lesznek. Ezek viszonylag jól megélik itthon, de külföldön is megállják a helyüket, gyönyörű házakat építenek, kocsit vesznek... Van ilyen több is, ők a példa. Bízom benne, hogy ez a mag is, amit mi ma a szaléziakkal itt elültetünk, egyszer ki fog csirázni, szárba szökken és gyümölcsöt hoz. Nagyon bízom benne!

„Hát ti kinek tartotok engem?”

Költői kérdés ez Jézustól, amelyet mindhárom szinoptikus evangélista lejegyzett. A Mester nem véletlenül kérdezhetette; azóta is minden embertől komoly, szívből jövő választ vár.

Ez a kérdés feltehető minden szegény, általunk ismert és ránkbízott fiatal felé. Mi kinek tartjuk Őket? Külön-külön!

Az emberre a tudománynak megvan a sajátos válasza. Máshogyan vélekednek a természettudományok, és mást elemez ki belőlünk a pszichológia tudománya. Igyekszünk kiismerni tudatalatti motivációinkat, hogy azok is érvényesülésünket szolgálják. Kapcsolatok és elért eredmények határozhatnak meg minket, felnőttest – és most már gyermeket, fiatalot egyaránt. Szakkörök, különórák, edzések töltik ki a fiatalok iskolán túli idejét. Olykor aztán megállunk, hogy testileg-lelkileg is szusszanjunk. Hogy esetleg magunktól is megkérdezzük; „Kinek tartom én magamat egyáltalán?” Kíválunk ebben a nagy fogyasztási örületben, és mit tudunk felmutatni. Meghatároz a kézbe kapott diploma, és életünk első két jegye: a magatartás és a szorgalom.

Komolyan meg kell kérdeznem magamtól: Kinek tartom az előttem álló fiatalot?! Nem azzal, amit jó családi háttérrel elért, hanem ama hiányosságokkal, ami nem adatott meg számára. A szocializálódás hiányával, emberi alternatívák megismerésének nélkülözésével. A személyek sorsa leginkább személyeken, és nem szervezeteken múlik. Kell, hogy pillanatnyilag azt az egyént lássam magam előtt, aki ott van, és ne azt a csoportot, társadalmi réteget, amelybe tartozik.

Sajátos környezetben, nehéz sorsú gyermekeket látva gyakran eszembe jut ez a gondolat. Don Bosco szemével igyekszem nézni a testtel körülzárt lelket, amelyben fel kellene fedeznem a jót. És ami igazán kihívás, minden nap elfelejteni a személyes sérelmeket, beszélásokat és kudarcokat, hogy holnap újult erővel válaszolhassak tetteimmel a fenti kérdésre. Most ennyit gondoltam, egy kis gondolatébresztőnek...

Mazzarello Szent Mária Dominika

Ő az egyike azon személyeknek, akik rövid életükben megtapasztalhatták, hogyan lehetséges az átlagos szövevényei között megélni a rendkívülit. Mazzarello Mária az életét teljes egészében a fiatal lányok nevelésének szentelte, és majdnem végig Monferrato dombjai között élte le, ott, ahol 180 éve megszületett.

Mazzarello Mária Dominika Don Boscóval együtt a Segítő Szűz Mária Leányai Intézményének (Don Bosco Nővérek) társalapítója volt. Ez az egyszerű és szerény teremtes előtt tiszteleg május 13-án a Szalézi Család, aki úgy döntött, hogy követni fogja Don Bosco példáját, és a szegény fiatal lányoknak áldozza életét.

Mária 180 éve, 1837. május 7-én született Mornesében, népes parasztcsaládban. Szíve olthatatlan szeretettel égett mások javára, és miután nagy nehezen kigyógyult a tifusból, barátnőjével, Petronillával kislányokat kezdett el varrásra oktatni, és Istennek tetsző életre nevelni. 1864-ben, egy őszi kirándulás alkalmával Don Bosco ellátogatott növendékeivel Mornesébe. Este érkeztek, a nép mégis lelkesedéssel várta a plébánossal, Don Valléval és a káplánnal, Don Pestarinóval. A szokatlan idő ellenére is a rezesbanda kíséretében vonultak a templom felé. Az első sorban ott állt egy akkor 27 éves lány: Mazzarello Mária.

Don Bosco 1869-ben úgy érezte, elérkezett az idő, hogy megalapítsa szerzeteseinek „második családját”, és kiszemelt erre négy egyszerű, mornesei lányt, köztük elsőnek Mazzarello Máriát. Felicina Mazzarello, Mária nővére így emlékezett vissza a kezdeti nehéz időre: „A kis közösségnek sokszor hiányzott a legszükségesebb élelmiszer, mint például a kukoricaliszt; amikor ebből volt, nem volt tüzelőjük, hogy megfőzzék. Ilyenkor Mária valamelyik lánnyal kiment az erdőbe, és szedtek egy köteg rőzsét. Váluakra vették, és nem szégyelltek végigmenni vele a falun. Szegénységük a nyomorúság határát súrolta. Ünnepi eledelük a puliszka és a főtt gesztenye volt. A pár darab gesztenye illata egy nővér visszaemlékezése szerint már órákkal előre érezhető volt, amibe szinte beleszédül-

tek. Elkészítették az ételt, a gőzölgő puliszkát tálba helyezve kivitték az udvarra, és a földön ülve jó étvággal elfogyasztották. Hiányzott a tányér és az evőeszköz, de az étvágyukkal és a kedvükkel nem volt semmi baj.”

A Segítő Szűz első tizenöt leánya 1872. augusztus 5-én öltötte magára a szerzetesi ruhát. Tizenegy közülük fogadalmat is tett három évre. Közöttük volt Mazzarello Mária is. Don Bosco részt vett a beöltöztetési szertartáson és a fogadalmotételen is. Egyszerű szavakkal fejezte ki érzését:

„Kellemtlenül érzitek magatokat, nem is tudjátok letagadni, mindenki kinevet és megaláz benneteket, még rokonaitok is hátat fordítanak. A Szűzanya zsolozsmájában olvastátok: »A nárdus olaj kellemes illatot áraszt.« Tudjátok, hogy a citromfű illata mikor kellemes? Amikor jól kipréselik. Ezért kedves leányaim ne zavarjon, ha a világ így bánik veletek. Legyetek bátrak, és vigasztaljon benneteket az a tudat, hogy csak ilyen módon készülhettek fel, hogy a rátok bízott feladatot teljesíteni tudjátok. A hivatás hűségese követése alkalmassá tesz benneteket, hogy mások hasznára legyetek és biztosítsátok lelketek üdvösségét.”

OLDAL

„Kapaszkodj Istenbe, mint a madár: amikor énekel, remeg alatta az ág, de tudja, hogy tud repülni.”

(Don Bosco)

SZALIM KÖSZÖNTŐ

Kedves Fiatalok!

Nem régen ünnepeltük Don Boscot, akit szeretünk és követünk. Biztos sokan közületek képesek voltak hajnali négykor felkelni, hogy Atyánk halála órájában virrasszanak. Képesek vagyunk, mert szeretjük. Most még élvezzük a farsang idejét és így is kell hogy legyen. Mert az életszentség abból áll, hogy a megfelelő dolgot a megfelelő helyen, a megfelelő időben és csak Isten iránti szeretetből tegyük. Így tanított minket a másik nagy szalézi szent is, Mazzarello Mária, akinek ebben az évben a 180. születésnapját ünnepeljük. Fontos arra tekinteni, ami volt, de még fontosabb előre nézni. Előttünk áll egy nagyon fontos időszak: a nagybőjt, ami előkészít minket a legnagyobb keresztény ünnepre, Jézus halála és feltámadása ünnepére. Lehet, hogy már gondolkodtatok azon, hogyan lehet jól felhasználni ezt az időt. Szeretnék adni nektek egy ötletet, amit valahol találtam:

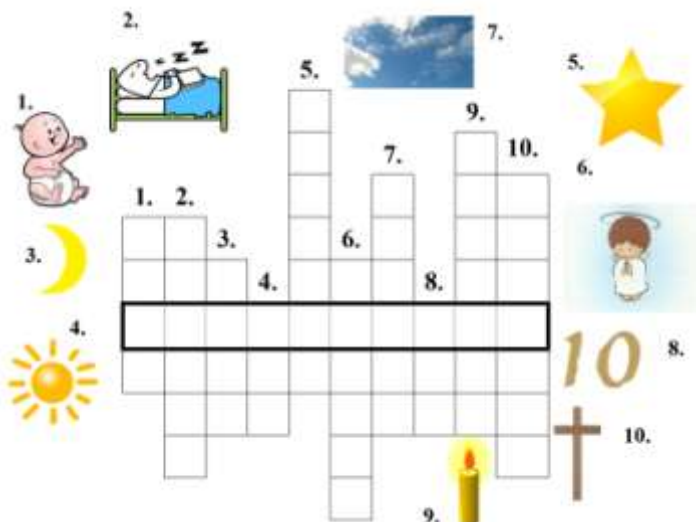
Nagybőjt - miről mondok le?

Mondj le a panaszkodásról - koncentrálj a hálára.
Mondj le a pesszimizmusról - légy optimista.
Mondj le az itélkezésekről - gondold jól másokról.
Mondj le a túlzott aggodalmaskodásról - bizzál Isten Gondviselésében.
Mondj le az elbátortalanodásról - légy reménységgel tele.
Mondj le a durvaságról - térj vissza a megbocsájtáshoz.
Mondj le a gyűlöletről - a rosszért fizess vissza jóval.
Mondj le a negatív állásfoglalásról - légy pozitív.
Mondj le a haragról - légy türelmesebb.
Mondj le a kicsinységről - válj érettebbé.
Mondj le a szomorúságról - örülj a szépségnek, ami körülötted van.
Mondj le az irigységről - imádkozzál a bizalomért.
Mondj le a pletykáról - uralkodjál a nyelved fölött.
Mondj le a bűnről - gyakorold az erényeket.
Mondj le a fél munkáról - légy kitartó.

Szép nagybőjtöt kívánok nektek! Sr. Gamoń Ewa FMA

TÖPRENGŐ

Mostani rejtvényünk fő megfejtése egy olasz kifejezés. Hogy mit is jelent pontosan? Ha szeretné meg tudni, látogass el a www.szalim.hu oldalra!

JÓÉJSZAKÁT

Egy történetet szeretnék elmondani nektek: Egy hittanórán a hitoktató az imádságról kérdezi a gyerekeket. – **Lássuk csak: te imádkozol esténként?** – Hát persze. – És reggelente? – Dehogyan! – **Miért nem?** – Nappal egyáltalán nem félek.

Miért imádkozott a fiú ebben a történetben? Mert a sötétségtől félt. Mi sokszor csak félelemből imádkozunk, nem igaz? Attól félünk, ha nem imádkozunk, akkor vétkezünk. Az Úr Jézus sokszor azt mondta a tanítványainak és a népnek: „**Szüntelenül kell imádkozni, és nem szabad belefáradni.**” Amikor imádkozunk, a Jóistennel beszélgetünk.

A mai világunkban folyik a termelő munka, az élet küzdelme, imádkozó emberek kellenének ezekhez. Akik élő hittel leborulnak Isten előtt, akik embertestvéreik, családjaik vágyát, kívánságát foglalják össze imádságukban. Amikor az emberek nem érnek rá imádkozni, amikor mindenre van idejük, csak arra nincs, hogy leboruljanak néhány pillanatra a Teremtő előtt, ha nem emelik fel szívüket az Istenhez, ne csodálkozzunk, hogy kifordult a világ a tengelyéből.

Boldog Sándor István, egy szalézi testvér, aki a magyar fiatalokért élt. Éjszakába nyúlóan tanította és irányította a fiatalokat. Ő nem a rendszer megdöntéséről vagy politikai témákról beszélgetett velük, hanem a keresztény élet alapvető kérdéseiről és az imádságról.

Sándor István egy jó példa számunkra, aki a hétköznapijában folyamatos kapcsolatot tartott Istennel az imádságban. Az imádság az egyszerű szeretet megszólalása. Imádság az, ami felkelti a napot, ami titkos kódok nélkül is átjut a falon és tudja, hogy a másik oldalon valaki meghallgatja.

Ne hagyjuk abba az imát, kedves gyermekeim! Legyen bennünk türelem és állhatatosság zörgetni, újból kérni. Isten minden imát hall és meghallgat, csak nem mindig olyan módon, ahogyan azt mi akarjuk, vagy elképzeljük. Megtörténhet, hogy Isten pontosan akkor hallgatta meg kérésünket, amikor nekünk úgy tűnik, hogy nemet mondott rá. Bízunk Istenben! Don Bosco bátorított minket: „**Isten egy jó Atya, bízhatunk benne.**” Drága Gyerekek! A kitartó imában mi Isten elé tárjuk vágyainkat, nehézségeinket és álminkat, és rábízunk, hogy Ő válassza ki végtelen lehetőségei közül azt, hogy mit adjon meg nekünk, de **mikor, hogyan és milyen formában**, azt nem tudhatjuk. De egyetlen dolgot tudhatunk, hogy Isten egész biztosan igazságot szolgáltat választottjainak, akik éjjel-nappal hozzá folyamodnak. „**Imádkozunk szüntelenül, nem szabad belefáradnunk.**”

Szeretnék bemutatni nektek egy képet, egy divatos márkát: NIKE. Ezt találtam ki, mit jelent a négy nagybetű:

N: Naponta,
I: Imádkozni,
K: Kell,
E: Embereknek.

Tehát: **Naponta imádkozni kell az embereknek.** Nekünk is, nincs más, mert fontos nekünk – keresztényeknek. „JUST DO IT!” – azt jelenti: **Csak csináld!** Azt javaslom, hogy forduljatok mindennap reggel és este Istenhez és imádkozzatok hozzá, mondjatok imádságot, akár rövidet, akár a Miatyánkot vagy az Üdvözlégy Máriát... Mert nekünk szükségünk van Isten kegyelmére és segítségére. Ne félelemből imádkozunk, hanem Isten iránti szeretetből! Jó éjszakát kívánok!

P. Tran Dinh Biet Pál SDB, Újpest

Fiatalok Ünnepe

Csodás napokat töltöttünk el közel százan január 27-29. között Kazincbarcikán, a Don Bosco tartományi ünnep köré szervezett Fiatalok ünnepén, ahol egy egész hétvégés programon vehettünk részt.

Az ország minden szalézi házából érkeztek Kazincbarcikára az ifjú korosztály képviselői, hogy közösen ünnepeljék meg Don Bosco 129-edik égi születésnapját.

A program 27-én, pénteken este kezdődött az animációs csapat vidám, táncos megnyitójával. Ezt követően Misquitta Claudius atya, szalézi ifjúságpasztorációs megbízott és Vítális Gábor atya, tartományfőnöki vikárius és kazincbarcikai plébános üdvözölte az összegyűlt közel száz fiatal. „Sokat tesz, aki keveset tesz, de azt teszi, amit tennie kell, és keveset tesz az, aki sokat tesz, de nem azt teszi, amit tennie kell”- idézte Don Bosco szavait Gábor atya. Beszélt a barátság fontosságáról is, melyet Don Bosco és Comollo Alajos példáján keresztül világított meg. Az éjszaka hátralevő részében Lytton atya vezetésével szentségimádással, majd virrasztással hangolódunk a másnapi ünnepre.

Szombat délelőtt kezdődött a hétféle központi eseménye, a tartományi Don Bosco ünnep a tavaly szeptemberben átadott Don Bosco Sportközpontban, amelyen mi, fiatalok is részt vettünk, és együtt örvendeztünk Domán Vivien egri szalézi animátorral, aki a Szalézi Ifjúsági Mozgalom javaslatára idén átvehette a Savio Domonkos-díjat. „Személyes példamutatásával, a katolikus hit megélésével sok fiatal animátornak lett példaképe, méltó vezetője” – hangzott el a méltatásában, ahol emellett kiemelték a SZALIM-ban folytatott tevékenységét és az egri oratóriumi közösségben végzett nélkülözhetetlen munkáját.

A késő délután kezdődő Don Bosco „szakmai” játékban már csak mi, a Fiatalok ünnepének résztvevői maradtunk a sportközpontban. Ebben a nagy játékban kipróbálhattuk a létesítmény kínálta lehetőségeket.

A kiadós vacsora után az est hangulatáról a Kelet Brass Band gondoskodott, jól megtáncoltatva mindenkit. A koncert után a hagyományos szalézi jóéjszakát Gamoń Ewa nővér tartotta. „Találd meg minden helyzetben a jót, a kincset, mert nem véletlenül történik veled az, ami történik. Találd meg a jót, és hogy Isten mit kíván tőled” - mondta a nővér. Az estét Hubai

István akusztikus koncertje zárta a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumban, éjszakába nyúló teaházzal és beszélgetési lehetőséggel.

A Fiatalok ünnepe lezárásaként vasárnap reggel csatlakoztunk a kazincbarcikai Szent Család-templom közösségéhez a szentmisében. Az ünnep révén több fiatalnak sikerült eljutni Kazincbarcikára, kellően felkészülni és közösen megünnepelni Bosco Szent János égi születésnapját.

A prenovíciusok tapasztalatai Kazincbarcikán

Január 3-án érkeztünk Kazincbarcikára, hogy a prenoviciátust megkezdve folytassuk szalézi felkészülésünket a helyi rendi közösségben, az ide tartozó fiatalok között.

Bár még csak viszonylag rövid idő telt el azóta, hogy szeptemberben szalézi jelöltként az óbudai rendházba, majd onnan Szombathelyre érkeztünk, közben Isten kegyelmének ajándékeként mi is részesei lehettünk és lehetünk a sokszínű, eseménydús és változatos szalézi mindennapoknak.

A megérkezésünk utáni reggelen Lytton atya mutatott be szentmisét. Az evangélium szavai mintha hozzánk szóltak volna: két tanítvány elkezdte követni Jézust...

Ezt megelőzően Jézus volt az, aki közeledett felénk, és amikor érdeklődtek nála, hogy hol lakik, ezt felelte: „JÖJJEK, NÉZZÉTEK MEG!”... (Jn 1,35-42) A szalézi út elején járók részére teljes mértékben aktuális ez a felszólítás. Benne élhetünk a szalézi közösségekben, megtapasztalhatjuk a családi, vidám légkört, szeretetteljes figyelmességet és áldozatot, amit a fiatalokért és a közösségért végeznek.

A két evangéliumi tanítvány nem állt meg a szemlélődésnél, hanem továbbadták az örömhírt: „Megtaláltuk a Messiást...!” Nekünk is Őt kell megtalálnunk, belőle, általa és érte élni...

Az örömhír továbbadására lehetőségünk is adódott, amikor először találkoztunk a kazincbarcikai közösség különböző csoportjaival.

Andrásfalvy János atya bemutatott minket a Don Bosco Iskola diákjainak és tanárainak, Lytton atyával a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium tanulóival ismerkedhettünk meg, Tibor testvér pedig az oratórium és a vállalkozó szellemű animátorok csapatába vezetett be minket. A bemutatkozás nemcsak azért jelentett nagy élményt, mert ismét új közösségek fogadtak minket nyitottan és őszinte érdeklődéssel, hanem azért is, mert mindegyik ismerkedős alkalmon megoszthattuk élményeinket az idáig vezető útról, és

bár reméljük, hogy még hosszú folyamat áll előttünk, röviden felelegethettük, miként tapasztaltuk meg eddig Isten gondviselő szeretetének erejét és csodáit a szalézi élettel való ismerkedésben, az elmúlt idők során az útkeresésben, hivatás érzésben, valamint a családi és baráti kapcsolatok alakulásában.

Közben a visszatekintés mellett az előretekintés is egyre hangsúlyosabbá válik, az atyák és testvérek múltjáról és jelenéről szóló tanulságos élménybeszámolóit hallgatva megérezhetjük, hogy a szalézi jelenlét és gondoskodás valóban meghatározó a fiatalok Isten iránti figyelmének felkeltésében, és ahhoz, hogy ebben mi is részt vehessünk, Don Bosco ösztönzése szerint feladatunk, hogy „bízunk Istenben, és haladjunk előre félelem nélkül”.

1610 ÉS 1725 VÉGÉKÖZÖTT A JEZSUITA ATYÁK BEHATOLTAK AZ ARAUKÁK FÖLDJÉRE, HOGY ELVIGYÉK NEKIK AZ EVANGÉLI-UMOT. DE AZ INDIÁNOK SZÁMÁRA NEHÉZ VOLT MEGKÜLÖNBÖZTETNI AZOKAT A FEHÉREKET, AKIK SEGÍTENI AKARTAK NEKIK AZOKTÓL, AKIK A FÖLDJEIKET AKARTÁK ELFOGLALNI. A JEZSUITÁKAT MEGÖLTÉK.

1810. MÁJUS 25-ÉN KIKI-ÁLLTOTTÁK A SZABD ARGENTÍN KÖZTÁRSASÁGOT. EBBEN AZ ÉVBEN OTT KÖRÜLBELÜL 9000 FEHÉR ÉS 200 000 INDIÁN ÉLT.

1883-BAN A FEHÉREK KATONAI EXPEDÍCIÓKAT INDÍTOTTAK, AZ INDIÁNOKAT LEMESZÁROLTÁK, FÖLDJEIKET BEKEBELEZTÉK.

BUENOS AIRESBEN ROSA DIKTÁTOR KI-HIRDETTE...

DE AZ ARAUKÁK KACIKÁJA, CAL-FUNCURA NEM HAGYTA MAGÁT LEGYŐZNI.

NEM HAGYJUK, HOGY AZ INDIÁNOK HÁTRÁLTASSÁK A FEHÉREK BÉKÉS KÖZELEDÉSÉT. VAGY BEHÓDOLNAK A KULTÚRÁNK ELŐTT, VAGY ELPUSZTÍTJUK ÖKET!

A FEHÉREK A FÖLDÜNKET ÉS A HALÁLUNKAT AKARJÁK. DE MI TESZÜNK RÓLA, HOGY MEGBÁN- JÁK, HOGY KIKÖTÖT- TEK A PARTJA- INKON.

1872-BEN AZ INDI- ÁNOK „MALON”-JA AZ ANDOKTÓL AZ ATLANTI ÓCEÁN PARTJÁIG TER- JEDT. A HATALMAS KACIKA, CAL- FUNCURA VEZETÉSÉVEL AZ ARA- UKÁK TÁMADÁSBA LENDÜL- TEK ÉS FELGYÚJTOTTÁK A TELEPESEK FARMJAIT.

AZ INDIÁNOK MINDENT FEL- GYÚJTOTTÁK. A HÁZAT ÉS A TER- MÉST IS.

VIHAROS BESZÉLGETÉS ZAJLOTT LE AVELLANEDA ELNÖK ÉS A HADÜGYMINISZTER, ROCA TÁBORNOK KÖZÖTT.

NEM HAGYHATJUK, HOGY A VADAK RENDELKEZZEN A TELEPESEK ÉLETE FÖLÖTT. LÉPNÜNK KELL.

EGY KATONAI EXPEDÍCIÓT KELL INDÍTANI, HOGY BÉKÉT TEREMSTEN, NEM PUSZTÍTÁST. EZÉRT JAVASLOM A KATONAI LÉLKÉSZEK JELENLETÉT.

ÍGY NYÍLT AZ ELSŐ SZALÉZIAKNAK LEHETŐSÉGÜK ARRRA, HOGY ELJUSSANAK PATAGÓNIÁBA. A KÖVETKEZŐ HÓNAPOT DON COSTAMAGNA AZOK AZ INDIÁNOK KÖZÖTT TÖLTÖTTE, AKIK MEGADTÁK MAGUKAT A KATONÁKNAK. A NYOMOR, AMIBEN, FÉELMELETES VOLT.

A KATONÁK MINDENÜNKET ELVETTEK. FELGYŰJTOTTÁK A SÁTRINKAT, A LOVAKAT ÉS A PRÉMEKET ELRABOLTÁK.

A GYEREKEINKKEL EGYÜTT A PUSZTA FÖLDÖN ALSZUNK, A SZABAD ÉG ALATT.

A RIO NEGRO TORKOLATÁHOZ TOVÁBBI SZALÉZI SZERZETESÉK ÉS NŐVÉREK ÉRKEZTEK. A TÚLSÓ PARTON KÉT HÁZCSOPORT VÁRT RÁJUK: PATAGONES ÉS VIEDMA. ITT LÉTESÜLTEK AZ ELSŐ TARTÓS MISSZIÓK. PATAGONES, ÉS AZ ÉSZAKRA ELHÚZÓDÓ PAMPÁK ELSŐ PLÉBÁNOSA DON FAGNANO LETT.

AZ ISKOLÁINKBAN 88 GYEREK TANUL; FEHÉR ÉS INDIÁN FIÚK ÉS LÁNYOK. ŐK A POLGÁROK EGY ÚJ GENERÁCIÓJÁT ALKOTJÁK MAJD, AKIK BECSÜLETES, JÓ KERESZTÉNYEK.

VIDEVA ÉS EGÉSZ PATAGÓNIA PLÉBÁNOSA DON MILANESO LETT.

AZ UTOLSÓ ARAUKA TÖRZSEK A HEGYKÉNYBEN TALÁLTAK MENEDÉKET: FÉLNEK ÉS ÉHEZNEK, FEL KELL KUTATNUNK ŐKET ÉS SEGÍTENÜNK KELL NEKIKI

1883. ÁPRILISÁBAN NAMUNCURÁ KACIKA AZ UTOLSÓ ARAUKÁKKAL EGYÜTT CSAPDÁBA ESETT EGY SZIKLÁS SZURDOKBAN A HEGYEK KÖZÖTT. AZ INDIÁNOK A VÉGÉT JÁRJÁK: EZT JELENTETTE A FEHÉR ZÁSZLÓ.

MEGADJÁK MAGUKATI!

1883. MÁJUS 15-ÉN FOGADTÁK EL A FEGYVERLETÉTEL FELTÉTELEIT A ROCA ERŐDÍTMÉNYBEN.

ARGENTÍNA KORMÁNYA NEVÉBEN ELFOGADOM, A KACIKÁT PEDIG TÁBORNOKNAK NEVEZEM KI AZ EZZEL JÁRÓ ELLÁTMÁNNYAL.

NÉZD, MICSODA KINCSI!

NA, DE HOL VAN EZ?

UGYANEbben az évben, 1883-ban DON BOSCO, TÖBBEZER KILOMÉTERRE CAGLIERÓTÓL ÉS A SZALÉZIAKTÓL, ÁLMOT LÁT.

A CORDILLERÁK GYOMRÁBANI EGY NAPON MAJD FELFEDEZIK A NEMESFÉMEKNEK, KÖSZÉNNEK ÉS OLAJNAK EZT A VÉGTELEN GAZDAGSÁGÁT.

A TÖRZSFŐNÖK KÉSZEN ÁLL, HOGY AZ ARAUKÁK MEGADÁSÁRÓL TÁRGYALJON. CSAK AZ A FELTÉTELE, HOGY DON MILANESIO TOLMÁCSOLJON.

NAMUNCURÁ ÉS AZ ARAUKÁK ÖRÖKRE LETESZIK A FEGYVERT. CSERÉBE TÁGAS ÉS TERMÉKENY REZERVÁTUMOKAT KÉRNEK A FOLYÓK MENTÉN.

EZEK A MISSZIONÁRIUSOK MIND A MI SZALÉZIAINK.

DE ÉN NEM ISMEREM ŐKET!

EZEK A GENE-RÁCIÓK MAJD CSAK UTÁNUNK JÖNNEK: ŐK FOGJÁK ENNEK A KONTINENSNEK A FIATALJAIT MEGMENTENI.

FOLYTATJUK...

Az értékrend és a testkultúra harmóniája

A kazincbarcikai Don Bosco Sportközpont személyes megtekintésére még nem volt lehetőségem, de annak előnyeit átgondolva egy sokszínű nevelési, személyiségfejlesztési hatás rajzolódik ki előttünk. Ezt bizonyítják a már megrendezett illetve a tervezett programok és a sportintézmény funkciói is.

A sokoldalú feladatot felvállaló intézmény először is a *testnevelés-testkultúra és a sport színtere*. Mindezek a nevelés és a szabadidő hasznos eltöltésének folyamatában nem csak a motoros, hanem a mentális képességek kibontakozását is segítik. A teljesség igénye nélkül, a kognitív funkciókon belül a figyelem, a gondolkodás, s ezen belül a problémamegoldás, helyzetfelismerés, kreativitás, stratégia kidolgozás stb. révén a tanulási képességek is fejlődnek. A tervezett munkával megszerzett eredményesség és a testi teljesítményhez is szükséges kitartás az iskolai teljesítményekre is hatást gyakorolhat, aminek egyik pozitívuma lehet a továbbtanulási szándék megfogalmazódása. A teljesítményeket azonban meghatározzák a testnevelés, sport által is fejleszthető személyiségjellemzők, mint az akarat, állhatatosság, alkalmazkodás, önfegyelm, stressztűrő képesség stb. Ezek egyben a közösségépítő magatartás alapjai is. Amennyiben a fentiekben fel-

soroltakhoz még hozzákapcsolódik hitünk értékeinek megismertetése és a sporton keresztül történő felismertetése, úgy az az egész életutat meghatározó értékrend kialakulását is támogatja.

A Sportközpont egy *közösségi tér* is mind az érintett iskolák diákjai és nevelői, mind a településen élő gyermekek/ fiatalok és felnőttek, családok számára. Lehetőséget biztosít a hátrányos helyzetű tanulóknak is, hogy megismerkedjenek az iskolán kívüli diákokkal és egy olyan közös tevékenységen belül, megkülönböztetés nélkül ismerhessék meg egymást, amelyben mindannyian jól érezték magukat. Így teremtve meg a lakókörnyezeti integráció alapjait. Az elfogadáson keresztül kialakul az itt jól és biztonságban érzem magam és megfogalmazódhat, hogy szakmájában itt szeretne elhelyezkedni vagy a középiskolát követő más tanulmányai után letelepedni, családot alapítani és a nagyobb közösséget, a közjót szolgálni. Így segítve az *egészséges lokálpatriotizmus* kialakulását is.

Az újonnan felavatott intézmény eddigi és tervezett programjaival is bizonyítja, hogy már a *közművelődés fontos színterévé vált*. A képzőművészeti kiállításokon, zenei és egyéb művészeti, szórakoztató programokon belül lehetőség van arra

is, hogy megismerjék a más kultúrák értékeit, azok képviselőit és ezáltal jöjjenek létre tartalmasabb emberi kapcsolatok akár a gyermekek, akár a fiatalok, akár a felnőtt lakosok között.

Don Bosco életútját és életművét elolvassa az általa megfogalmazott célok, értékek és feladatok a megelőző pedagógia elemei összhangban jelennek meg a Sportközpont általam megismert funkciójában. Az ősszel megrendezett programokat átolvasva a cirkuszművészetet bemutató előadás is Don Bosco első 11 évesen előadott mutatványait idézi fel bennem.

„Nyár közepén az egyik vasárnap este, János bejelenti barátainak a maga előadását. Zsákokat terít le szőnyeg gyanánt a fűre, és csodálatos egyensúlyozó mutatványokat végez dobozokkal és lábasokkal, az orra hegyén egyensúlyozva őket. Egyik kis nézőjének kitért szájából tízesével szedi ki a színes golyócskákat. Varázspálcás mutatványokat is végez. Végül felpattan a kötélre és barátai tapsaitól kísérvé, sétálgat rajta. Házról házra jár a híre. Közönsége egyre nő: kicsinyek és nagyok, lányok és fiúk, sőt még idős személyek is kíváncsiak. Ugyanaz a seereg ez, amelyik az istállóban a felolvasásokat is hallgatta...”

Különleges szélhámos volt ez a fiú. Az utolsó szám előtt előhúzta zsebéből a rózsafüzért, letérdelt és felszólított mindenkit, hogy vele együtt imádkozzék. Vagy pedig elismételte a reggeli misén hallott prédikációt. Ezt az adományt kérte a közönségtől, ez volt a belépőjegy, amit kicsivel, naggyal megfizette-tett., (Bosco, 1991., 32.)

A 190 évvel később átadott Don Bosco Sportközpont egy újabb lehetőség a megelőző pedagógia megvalósítására és az evangelizációra. Ahhoz, hogy mindezen feladatait eredményesen tölthesse be a távolból segítsük támogató imáinkkal a fenntartó Don Bosco Szalézi Társaság minden az intézmény életében résztvevő szerzetesét, szalézi munkatársait és az ott dolgozókat.

Felhasznált irodalom

Teresio Bosco (1991): Don Bosco. Szent József Kiadó, Budapest

A szalézi oratóriumok működésének felmérése

A fenti címmel készült el a Magyar Szalézi Tartományban működő oratóriumokra vonatkozóan a Magyar Szalézi Munkatársak Egyesületének részletes tanulmánya, a Nemzeti Együttműködési Alap Új nemzedékek jövőjéért kollégium 2016. évi támogatásával.

A tanulmányban készült egy összeállítás az oratóriumokra vonatkozó válogatott szakirodalomból, amely főképpen az oratóriumok épített környezetének kialakítására vonatkozik.

Elkészült továbbá az óbudai, szombathelyi, mogyoródi, nyergesújfalui helyszínekre vonatkozó részletes felmérés az oratóriumi célú helyiségek, épületek jelenlegi állapotára, használati tapasztalataira vonatkozóan és egy kérdőíves felmérés az odajáró fiatalok és szüleik körében is. Igaz, a SZÁMALK-Szalézi Szakgimnáziumban nem működik oratórium, mégis, speciális szempontok szerint ott is készülték felmérések és született javaslat Péli-földszentkeresztre is.

A tanulmány végén egy tervezési segédletet állítottunk össze az oratóriumok fejlesztéséhez. A Magyar Szalézi Munkatársak Egyesülete idén ezzel a munkával kíván hozzájárulni az oratóriumok fejlődéséhez. Külön öröm, hogy a munka során szerzetesek, munkatársak és animátorok példásan harmonikus együttműködéssel segítették egymást, köszönet érte!

A tanulmány teljes anyaga az alábbi linken található: http://www.szaleziak.hu/_doc/2016_project.pdf

A továbbiakban néhány érdekes idézetet közlünk a kérdőíves kérdésekre adott válaszokból.

Újbuda, SZÁMALK-Szalézi Szakgimnázium:

*** Szívesen segítenél, hogy egy oratóriumi/szalézi légkör létrejöjjön?**

Igen!! Szívesen csinálnék pl. plakátokat vagy dekorációkat!

*** Van javaslatod, hogy ezt hogyan lehetne közelebb vinni, érdekesebbé tenni a többi diák számára?**

– Mondjuk, aki programozónak tanul, ahhoz nehezebb közelebb vinni a szalézi lelkiséget, mint egy művészeti diákhöz. Nekik a kreatívabb feladatokban lehet átadni ezt, csak szerintem az a fontos, hogy ne legyen túl erőszakosan átnyomva a diákoknak.

Úgy tűnik, a különféle szakok eltérő szakmai irányultsága más és más, de

szelid evangelizációs technikát igényel.

Nyergesújfalu, Zafféry Károly Szalézi Középiskola:

*** Mi az, ami számodra hiányzik az oratóriumból?**

– Talán a „nagyobb” meghirdetés. Rengeteg ember, gyermek érdeklődik iránta, akiknek nincs Facebookjuk. Lehetne plakátokat gyártani és elhelyezni egy-két környező város, település boltjában, iskolájában...

A válasz az alacsony létszámra utal. Az oratóriumvezetővel készített interjúban két ízben is megjelenik a „kitelepedő oratórium” terve, gyakorlata. A válaszban szereplő „rengeteg ember érdeklődik utána” megjegyzés szerinti igény kielégítésének lehet, hogy a kitelepedés hatékonyabb kielégítése lenne, tekintettel az ugyancsak említett helyi közlekedési nehézségekre.

*** Miért jársz az oratóriumba? Miért szereted?**

– Szeretem az embereket, a társaságot. Jó hatással van rám, ha kiszakadok a szürke hétköznapiakból.

A válasz minden erőfeszítést igazol, az oratórium eléri a Rendalapító által megfogalmazott célt.

*** Az oratóriumban melyik helyszínen töltöd a legtöbb időt?**

– Általában a tornateremben, de sokszor Erzsi néninél eszem a nutellás kenyeret. Mogyoród, Don Bosco Nővérek Oratóriuma:

*** Miért jár a gyermeked az oratóriumba?**

– Mert szerető léggör veszi körül, növekedhet hitben és egyben jó foglalkozáson is részt vehet.

*** Mit ad a gyermekednek az oratóriumban eltöltött idő?**

– Meghatározó élményeket, amelyek formálhatják őt. Jó barátokat, példaképeket a nagy fiatalok közül.

A szülők fenti válaszai egyértelműen igazolják a nővérek, a munkatársak és az animátorok erőfeszítéseit az „igazi” oratórium fenntartása érdekében.

*** Ki jut eszedbe, ha az oratóriumra gondolsz?**

– Donsco, Jézus, Isten.

A kisgyerek válaszában újfajta rövidítéssel jelent meg Don Bosco neve, a nővérek biztosan többet mesélnek Mazzarello Máriáról.

Szombathely, Szent Kvirin Plébánia, Szalézi Oratórium:

*** Miért jársz az oratóriumba? Miért szereted?**

– Jól érzem magam, animátor lehetek, barátaimmal lehetek.

Vonzó a gyerekek számára az animátorság, az idősebbek nyilván jól, gondosan bánnak az ott lévő gyerekekkel.

*** Ki jut eszedbe, ha az oratóriumra gondolsz?**

– Az ott töltött idő (amikor én jártam oda mint gyerek aztán mint animátor).

A szülő válasza igazolja, hogy az emlékek nem múlnak el, az oratórium élménye generációkon átívelő hatású.

Mindkét, egymástól függetlenül érkezett válasz a Szalézi Család kínálta életpálya-moddal van összefüggésben, egy gyerek belenőhet az animátorságba, ha az animátor szülő lesz, akkor sem kell elszakadnia a Szalézi Családtól. Erre persze nem csak a gyerek oratóriumba való „járata” a lehetőség, hanem Szalézi Munkatársként való csatlakozás is.

Óbuda, Segítő Szűz Mária Lelkészseg, Szalézi Oratórium:

*** Mi az, ami számodra hiányzik az oratóriumból?**

– Hogy a vidéki unokatestvéreim nem láthatják...

*** Hová mész az oratóriumon belül, ha csöndre, nyugalomra van szükséged? Van erre alkalmas hely számodra? Ha nincs, te milyennek képzelned el?**

– Nincs erre hely, így képezem: csendes nyugalmas, fehér és egyedül lehetnék ott, szék az jó lenne, lehetne bent egy fehér báránnyal és egy fekete pulikutya, (a pulikutya azt jelenti, hogy juhász vagyok, a fehér báránnyal, hogy voltam már elsőáldozó és keresztény vagyok)

Talán az oratóriumi, hitoktatási események során sokszor szereplő Don Boscó-álom hatására született ez a válasz.

P. Frank Pál SDB (1928–2016)

2016. december 27-én megszűnt dobogni egy ember szíve, aki egész szívvel-lélekkel Istennek adta életét – ez a mi Frank Pál atyánk volt. Frank atya még a feloszlatás előtt lett szalézi, de kivette részét az újrakezdésben is. Szinte az első között volt, aki azonnal beállt az újrakezdés munkájába, és így Tartományunk oszlopos tagjai közé számított.

Pál atya 1928. december 11-én született Újkígyóson, mélyen hívő, katolikus családban. Már mint kisfiú kitűnt buzgóságával, így nem csoda, hogy magára vonta plébánosának figyelmét. A család szegénysége miatt nem gondolhatott magasabb iskolákra, de jó plébánosa sokat látott a fiatal fiúban, és gondoskodott róla, hogy a közelben, a gyulai Szalézi Intézetben folytathassa tanulmányait. Itt döntött úgy, hogy Don Boscót akarja követni. A jó plébános, ha nehezen is, de elfogadta neveltjének döntését és továbbra sem vonta meg tőle anyagi támogatását.

1948-ban kezdte meg a noviciátust Tanakajdon (ez volt az utolsó teljes év, hogy szalézi noviciátusként működött). 1949-ben Mezőnyáradon folytatta középiskolai tanulmányait. 1950. június 13-án azonban neki is, mint minden szalézinak, el kellett hagynia a rendházat. Esztergomban, a ferences gimnáziumban kapott felvételt, itt érettségizett, majd a Váci Egyházmegyébe jelentkezett teológusnak. Eközben a váci szemináriumot is bezárták, így az Egri Érseki Teológián folytatta tanulmányait.

1959. június 16-án szentelték pappá. Tizenegy évig volt káplán különböző helyeken, majd Újszilváson és Tápiógyörgyén plébános. Minden állomáshelyén nagy tiszteletben és megbecsülésben volt része. Mindenki szerette. Magam is tapasztaltam Tápiógyörgyén, hogy mennyire ragaszkodnak hozzá hívei.

Amikor 1989-ben enyhülés állt be hazánkban, és a száműzött szerzetesek kezdtek szervezkedni, Pál atya azonnal jelentkezett az akkori tartományfőnöknél. A váci püspök, Marosi Izidor rábízta a Budapest Pestszentlőrinc-Szemeretelepen levő Szent István király plébánia vezetését. Ezt a plébániát a szalézi atyák vezették a rendek feloszlatásáig.

Pál atyát a hívek nagy szeretettel fogadták, és ő nagy buzgalommal látott neki a szalézi élet gyakorlásának. Megszervezte a szalézi munkatársakat, 1991-ben itt tartották meg a munkatársak első lelkigyakorlatát és itt ünnepelték meg ismét május 24-én a Segítő Szűz Mária ünnepét. Mint jó szalézi, a fiatalok felé fordult, miután sikerült visszakapni a plébánia kultúrházát, megkezdte az oratórium működtetését.

Pál atya kivette részét a tartomány vezetésében is, mint tanácsos nagy segítségemre volt. Mindig fordulhattam hozzá és mindig segített.

2005-ben sajnos át kellett adnunk a plébánia vezetését a Főegyházmegyének, és így Pál atya az óbudai rendházba költözött, ahol a haláláig működött, mint keresett gyóntató és kórházlelkes. Nagy szeretettel kísérte kispapjainkat, különösen áldásos munkát vállalt magára, amikor megérkeztek első misszionáriusaink.

Segítségükre volt a magyar nyelv tanulásában és mindenben támogatta őket. Szívügye volt Pál atyának a ház virágainak gondozása is. Színes virágaival széppé tette rendházunkat. Mindig nagy lelkesedéssel mutatta nekem virágait. Valóban, „aki a virágot szereti, rossz ember nem lehet”! De ő nem csak az óbudai rendház kertjét gondozta nagy szeretettel és tudással, hanem segítségemre volt abban is, hogy pélföldszentkeresztli házunkat ilyen széppé tegyük. Gondja volt a szalézi temető gondozására is.

De nemcsak a virágokra volt gondja, hanem rendtársaira, híveire is. Mindenki megérezte szíve szeretetét, ezért nem csoda, hogy nagy szeretettel vették körül betegségében is. Gondozták, ápolták, szinte emberfeletti szeretettel gondoskodtak róla.

Pál atya példás türelemmel viselte hosszú betegségét. Nem panaszkodott, elfogadta betegségét, állandó gyöngeségét. Példát adott nekünk betegágyában is, hogyan kell elviselni a mindennapi keresztünket.

Valóban oszlopos tagja volt Pál atya a Magyar Szalézi Tartománynak. Élete példa kell hogy legyen számunkra is!

Miután december 11-én nagy örömmel ülte meg szerettei körében 88-ik születésnapját, december 27-én, hosszú betegeskedés után csendben visszaadta lelkét Teremtőjének.

Pál atya szerette Pélföldszentkeresztet, a magyar szalézi bölcsőt, és megadatott neki, hogy végső nyughelye is itt legyen, fent, a Kálvária melletti temetőben, ahol 2017. január 9-én helyeztük őt örök nyugalomra. Élete példa volt, és példa is marad mindig!

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL

Beszámoló
Lengyel Attila

A Szalézi Család 35. Lelkiségi Napjai Róma, 2017. január 19-22.

Idén már 35. alkalommal került sor a Szalézi Család szokásos éves összejövetelére a római rendfőnökségen. A Magyar Tartomány küldöttjeként Maril-lai Andreával, a szalézi munkatársak koordinátorával tettünk részt ezen a jeles eseményen, ahol a Szalézi Család mind a 31 ága képviseltette magát. A több, mint 400 résztvevő érkezett a világ számos országából, hogy tapasztalatcserével, előadásokkal, csoportbeszélgetésekkel, közös imákkal, szentmisékkal és egymás alaposabb megismerésével erősítse a Szalézi Család tagjainak összetartozását. A különböző élethelyzetű és változatos karizmákkal rendelkező csoportok Don Bosco tanítását és példáját követve keresik annak lehetőségét, hogy közösségben tegyenek a fiatalokért, különösen a leginkább rászorulókéért. Tekintettel arra, hogy a szaléziak mára a világ több, mint 130 országában működnek, ezek a lelakiségi napok segítenek abban, hogy a különböző csoportok megismerhessék egymás munkáját, megoszthassák tapasztalataikat, erősítsék összetartozásukat. A résztvevők közül a legtöbben Olaszországból érkeztek, de Bolíviától a Fülöp-szigetekig, Ukrajnától az Egyesült Álla-

mokig szerzetesek, laikusok, fiatalok és idősebbek, a legkülönbözőbb foglalkozásúak jelezték, hogy a szalézi szellemben végzett munkára mindenütt szükség van. A résztvevők közül sokan régi ismerősként üdvözölték egymást, de számomra, aki először vett részt nemzetközi szalézi rendezvényen a befogadás, az érdeklődés, a családhoz tartozás tapasztalata

A Rómában tanuló fiatal magyar szaléziakkal: Petivel, Marcival és Ágival

meghatározó és megerősítő volt. Az ideai találkozó központi gondolata a családhoz tartozás volt, követve a 2017-es *strenna* iránymutatásait és Ferenc pápa családokról szóló „*Amoris laetitia*” kezdetű apostoli buzdításának tanításait. A konferenciaelőadások is ebből az aspektusból közelítették meg témáikat: Juan José Bartolome a Názáreti Jézus család-élményét vizsgálta a szinoptikus evangéliumok alapján; Fabio Attard, az ifjúságpasztoráció felelőse a szalézi ifjúsági munka és a családok között vont párhuzamot. Andrea Bozzolo atya az „*Amoris Laetitia*” szalézi olvasatát ismertette meg a résztvevőkkel. A feszes napirend imákkal, előadásokkal, a Szalézi Család tizenkét csoportjának bemutatkozásával, csoportbeszélgetésekkel, szentmisékkal, közös énekléssel, jó hangulatban eltöltött, tartalmas négy napot eredményezett. Öröm volt találkozni a Rómában tanuló legfiatalabb magyar szaléziakkal, Nagy Ágival, Tóth Petivel, Juhász Marcival. A novíciák, novíciusok, a derűs, korosodó egykori Don Boscó-s diákok, a vietnami nővérek, a patagóniai önkéntesek, a spanyol házasságok és a szlovák munkatársak mind Don Boscóban, a szaléziságban közösséget megélve találkoztak, erősödtek, gazdagodtak a lelakiségi napokon. Jó volt mindezt megtapasztalni, jó volt, hogy Andreával együtt mehettünk, jó volt átbeszélgetni a közösen megélt élményeket, átgondolni, mit és hogyan hozhatnánk ebből haza. Szellemi, lelki értelemben egyaránt megerősítő, tapasztalatgazdag napokat jelentett számomra a Szalézi Család Lelakiségi Napjain való részvétel, köszönet érte a tartományi vezetésnek.

Keressék fel megújult honlapunkat: www.szaleziak.hu

Don Bosco Iskola

Névadónkat ünnepeltük – A kazincbarcikai Don Bosco Általános Iskola, Szakközépiskola, Szakgimnázium, Gimnázium és Kollégium tanulói és dolgozói január 27-én ünnepelték névadójukat, Bosco Szent Jánost.

Január utolsó napjai Don Bosco égi születésnapja ünneplésének jegyében teltek el. Január 27-én iskolánk tanárai és diákjai reggel egy vetélkedő keretén belül gazdagították tudásukat „Don Bosco, a mi tanítónk” címmel.

A délelőtti szentmisével folytatódott, amit Ábrahám Béla tartományfőnök atya mutatott be. Ezután a Don Bosco Sportközpont adott otthont az ünnepségnek, ahol a diákok műsorát tekinthették meg a résztvevők, ami egyaránt bővelkedett vidám és meghitt pillanatokban.

Itt került sor az oklevelek és ajándékok átadására is, amit a diákok tanulmányi és kulturális területen bizonyított teljesítményük elismeréseként vehettek át Molnár-Gál Béla igazgató úrtól.

www.don-bosco.sulinet.hu

Don Bosco Kollégium

Kollégiumi napjaink – Bár csak egy éve vagyok a Don Bosco Kollégium lakója, már ez alatt az idő alatt is sok emlékeztető élményben volt részem. Ezek közül is kiemelkedik az a kollégiumi karácsonyi műsor, amely már hagyományosnak mondható. Karácsony szent ünnepére készülődve, Jézus születésére emlékezve kis betlehemi játékkal kedveskedtünk a tantestület, valamint a meghívott adományozók és vendégeink tiszteletére. Az esemény előtti héten ünnepi díszbe öltöztettük az előadás helyszínét. A jelmezes,

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Kazincbarcikai munkatársak ígérettétele

Szalézi munkatársak tettek ígéretet január 28-án Kazincbarcikán, a Don Bosco Sportcsarnokban. Az első ígéretre készülőkhöz közülük többen lelkes Karitásztagok is, mint Begov Ferencné Katalin, Krokavec Béla és Pirkó Balázs Éva, Kiss Dezső, a Don Bosco Iskola hittanára pedig már hat éve készült az ígérettételre. Mindnyáján már több éve ismerik a szaléziakat, gyakorolják a hitüket, elkötelezett katolikusok, akik heti (olykor napi) rendszerességgel kapcsolódnak be az oratórium, a plébánia ill. a Don Bosco Iskola életébe. Emellett havonta részt vesznek a munkatársi találkozók helyi szinten, és ott vannak az országos rendezvényeken is. Mellettük még ketten újítottak ígéretet, de jelen voltak a Don Bosco Kör más hűségesei is, akik különféle okokból ígéretet ugyan nem tehettek, de közülük többen már évtizedek óta Don Bosco szellemében szolgálják a gyermekek és fiatalok nevelését.

P. Andrásfalvy János SDB

zenével színesített előadást Fülöp Tibor testvér és Jónás Béla tanár úr tanította be, amit ezúton is hálásan köszönünk. A műsor után a kolli lakóinak ünnepi vacsorá-

val, ajándékokkal majd azt követően élvezetes vetélkedővel kedveskedtek, amely minden kollégistát boldogsággal, meghitt szeretettel és örömmel töltött el.

A téli időszakban különösen fontos a rendszeres testmozgás, amire a koliban is nagy hangsúlyt fektetünk. Csütörtök délutánként kétórás foci edzéseket tartunk az iskola tornatermében, ami kellően segíti edzettségi állapotunk és ezzel egészségünk megőrzését. Február 6-án a Don Bosco Sportközpontban hármas focibajnokságot szerveztünk, amelyben rajtunk kívül még az Arló Szakiskola és az Edelényi Gimnázium csapata vett részt. A küzdelmes csaták befejeztével a 3. helyet sikerült csak elérnünk, de reméljük, hogy máskor jobb eredmény is születik majd...

A Don Bosco-i hagyományokat követve és ápolva szerdánként a kiválasztott és arra érdemes fiatalokkal együtt én is részt veszek az oratóriumon, ahol játékos foglalkozások keretében segítünk a nálunk fiatalabb gyermekek egyéni képességeinek fejlesztésében. Jóleső érzéssel tölt el

Kazincbarcika – Karácsonyi műsor a kollégiumban

engem és tanuló társaimat, hogy így is segíthetünk másokon, mint ahogyan azt Don Bosco is mondaná: „Légy vidám és tedd a jót!”

Bada Ferenc

Szalézi Szent Ferenc Gimnázium

Egy kis doboz szeretet – Egy szalézi iskolában mindenki számára világos, hogy „jónak lenni jó”, így advent kezdetén minden évben elérkezik a jótékony adakozás ideje is. Ebben az évben a Bódvaszilas-i Körzeti Általános Iskola Perkupa községben működő Stépán Ilona Tagiskolájának igazgatója, Molnárné Nagy Anikó kereste meg iskolánk igazgatóját azzal a kéréssel, hogy nyújtanánk-e segítséget a perkupai iskolában tanuló 15 halmozottan hátrányos helyzetű kisgyermeknek és családjaiknak.

Alig hangzottak el Lytton atya szavai adventi gyertyagyújtáson, már gyűltek is

a játékok, édességek, mesekönyvek. A gondosan becsomagolt dobozokra kis üdvözlőlap került a gyerekek nevével, így igazán személyessé vált az ajándékozás.

A csomagokat 2016. december 20-án kis ünnepség keretében adtuk át a perkupai általános iskolában. A 11.A osztály néhány tanulója a Hótündér meséjét adta elő, majd előkerültek a karácsonyfa alól az ajándékok. Öröm volt nézni a várakozással teli arcokat, ahogy izgatottan várták, vajon az ő nevük is ott van-e valamelyik szép dobozon.

A kis ünnepséget még meghittebbé tette a közös ima, melyet Lytton atya áldása zárt. Jó volt látni, hogyan váltak ezek az egyszerű cipődobozok nagy csomag szeretetté a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumba járó diákok önzetlenségének köszönhetően.

Polonkainé Baksy Katalin

Lytton atya egy perkupai kisdíakkal

Kazincbarcika – A Don Bosco Iskola ünnepi műsorából

Kazincbarcika – A Szalézi Szent Ferenc Gimnázium ünnepi műsorából

Szalézi Szent Ferenc Iskolanap – A nevelőtestület a reggeli órákban előbb a félévi osztályozó konferencián zárta le a tanulók félévi eredményeit, de 10 órakor már a Szent Család templomba kísérték diákjainkat. Az ünnepi szentmisét Ábrahám Béla tartományfőnök atya celebrálta hat paptestvére közreműködésével. Prédikációjában névadónk, Szalézi Szent Ferenc életéről, mások iránt tanúsított szeretetéről és az emberek iránti figyelmességéről beszélt példaként állítva ezt a diákok elé.

Az iskolai szentmisét követően a vendégek és a tantestület az iskola diákjaival közösen átvonult a Don Bosco Sportközpontba, ahol kezdetét vette a Szalézi Gála, amelynek keretében a gimnázium diákjai, diákcsoportjai színes és változatos műsor keretében villantották föl művészi képességeiket. A műsorban különösen emlékezetes volt az Arany János műveiből készült irodalmi összeállítás, a tornász lányok bemutatója Svéd Mátyás hegedűjátékával Lajkó Félix-improvizáció címmel, a népitánc csoport és a Flash táncstúdiós gimnazisták fellépése, valamint Pásztor Johanna szép éneklése.

A kulturális gála befejezését követően a színvonalas műsor résztvevői elfogyasztották a köszönésként az iskola részéről felajánlott tortákat, a nevelőtestület pedig a tartományfőnök atya, a vendégek és a szalézi vezetők társaságában ünnepi ebédet vett részt a Sportközpont rendezvénytermében.

Petróczi Gábor

ÓBUDA

Adventi buszjegyek Szalézi Szent Ferenc gondolataival

Az óbudai munkatársak közössége idén is elkészítette az adventi buszjegyeket, amelyek Szalézi Szent Ferenc gondolataival gazdagították karácsonyváro napjainkat. A buszjegyekhez most is tartományi szintű adománygyűjtő akció társult: az idén a mogyoródi szalézi oratórium javára gyűjtöttek. Az összegyűlt 380 000 forintot a Don Bosco ünnepen adták át. Mint mindig, az adományok most is jó helyre kerültek, nagy segítség azok számára, akik megkapják.

Óbuda – A Don Bosco csocsóbajnokság résztvevői

Ajándékok szívvel – Karácsony előtt az óbudai szalézi munkatársak adománygyűjtést kezdeményeztek a balajti cigány közösség javára. Az összegyűlt pénzdíjazásokból meleg ruházati kiegészítőket (zokni, kesztyű, sapka) vásároltak, amit a betlehemes játék szereplői kaptak ajándékba. A közösségnek kártyajátékot, könyvet és szalocukrot ajándékoztak. A felhívásra, amelyben használt, de jó minőségű gyermekruhát vártak, az óbudai csoportokból a baba-mama klub kapcsolódott be, akiknek külön hálásak az együttműködésért.

A szépen becsomagolt karácsonyi ajándéksomagokat a munkatársi csoport képviselői szállították a Kazincbarcika közelében levő faluba.

www.facebook.com/ObudaiSzaleziak

Óbudai animátorok hétvégéje Nyergesújfalun

VII. Don Bosco csocsóbajnokság – A szürke januári napokba színt hozott a

Óbudai ajándékoztatók Balajton

január 21-ei csocsóbajnokság. A már hagyományos bajnokságot Óbudán rendezték meg, és több szalézi oratóriumból jöttek résztvevők és szurkolók is, hogy összemérhessék tudásukat a csocsópályán, és elnyerhessék a kupagyőztes címet.

Három korosztályban versenyeztek a párok: gyerek, ifi és felnőtt kategóriában. Az utóbbiban indultak a legtöbben, de gyerekek is voltak szép számmal és összesen 80 lelkes játékos állhatott a csocsóasztalok mellé.

A délelőtti megnyitón Don Bosco egy elképzelt álmát mutatták be a rendezők, melyben Bosco János két verekedő, veszekedő csocsóbábut bír rá, hogy inkább labdával játsszanak, mint egymást bántás. Ezután Jani Áron testvér, oratóriumvezető ismertette a szabályokat, és sok sikert kívánt minden versenyzőnek, így kezdetét vehette a verseny. Pörögtek a piros és kék bábu, gurultak a labdák, forogtak a csuklók és zengtek a lelkesítő

törk. Egy evolúciós játékban pedig izgalmas feladatokat lehetett megoldani, mikor valakinek éppen nem volt meccse. Egy óra felé a templomban volt közös program, kis énekléssel, imával, újabb Don Bosco-s történettel, majd a szendvics ebédre került sor.

A délután kiemelkedő eseménye volt, amikor megérkezett Kapás Boglárka, olimpiai bronzérmes úszó és Tóth Tamás paralimpikon úszó. A sportolókra sokan voltak kíváncsiak, közel 130 fő hallgatta őket. A résztvevők lelkesen köszöntötték a két sportolót, akik szívesen meséltek az úzásról, olimpiáról, terveikről, érdekes történeteikről és még takarítási szokásokról is. A végén a két úszó aláírt képekkel örveztette meg a rajongókat.

Az érdekes és lelkesítő program után folytatódott a bajnokság, amely késő délután ért véget. A versenyzők mindenképp különdíjakban is részesültek, mint például a legnagyobb gólöröm, vagy a legmosolygósabb ember díja. A három

Az Óbudai Szent Péter és Pál Iskola felújított kápolnája

bajnoki címet és a hozzá járó kupát a gyerek kategóriában óbudai, az ifiben egy piarista gimnáziumból érkező páros, míg a felnőtteknél kazincbarcikaiak nyerték.

Ágota Zita

Animátorok felkészülési hétvégéje

Nyergesújfalun – Február 3-5. között tartottuk az óbudai animátorok hagyományos felkészülési hétvégéjét, melyen ezúttal a nyergesújfalui oratórium vendégszeretét élvezhettük. A programban a tavaszi és nyári programok tervezésén, előkészületén, valamint az animatori formáción kívül természetesen helyet kapott az elcsöndesedés, a lelkiekben való fejlődés is, de nem maradhatott ki a közösségépítés sem. Szombat délelőtt vendégeink voltak (más oratóriumok tapasztaltabb animátorai, illetve két korábbi óbudai animátor), akik különböző műhelyek keretében segítettek nekünk feldolgozni a hétvége témáját (animatori kapcsolatok – Istennel, társakkal, gyerekekkel). Nagyon köszönjük, hogy vállalták az utazást, a készüléket, megtisztelő és eredményes volt a jelenlétük!

Bízunk benne, hogy a hétvége tapasztalatai segítenek egyre érettebb szalézi animátorrá válni, és új lendületet adnak a tavaszi programokhoz is!

Jani Áron SDB

Óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola és Óvoda

Megújult kápolna – Az őszi folyamán felújítottuk az Óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola kápolnáját. Az iskola épületének földszintjén, a bejáratától jobbra található, ajtaja – a hangszeres orgonaórák idejét kivéve – a diákok, dolgozók és a szülők számára mindig nyitva áll. Péntek reggelenként a gitáros ima-perceket Kukuczka Robert atya vezeti, Kati és Niki néni hitoktatók közreműködésével.

Hús Zoltán víziója Sándor Istvánról

Már évek óta szűknek bizonyult a kápolna a róraté és a keresztutak alkalmával, amelyeken hagyományosan sok szülő és diák is részt vesz. Ezért a felújítás során megoldottuk, hogy a kápolna melletti aulában egy kivetítőn is láthatók és hall-

hatók legyenek a benti események. A falak tisztasági festésével és az elektromos hálózat korszerűsítésével megújult a világítás is, eltűntek a régi neoncsövek a mennyezetről. A rejtett fényforrások biztosította hangulatos félhomályban különös hangsúlyt kapnak azok az arany lapocskák, amelyeket Hús Zoltán festőművész alkalmazott a keresztút képeihez, illetve a Boldog Sándor Istvánt ábrázoló festmény háttéréül.

A neves festőművész nagy szeretettel dolgozott a festményeken, és örömmel töltötte el, hogy egy iskola kápolnájának falait díszítik majd a művei. Köszönet Neki a különleges művészi alkotásokért, valamint köszönet a fenntartónak, és a szülői adományozóknak is, akiknek hozzájárulásával megújulhatott iskolánkban ez az elcsöndesedésre, közös imákra alkalmas szakrális tér.

Kasovitz Mária

ÚJBUDA

META-Don Bosco Szakgimnázium Szakmai nap Don Bosco tiszteletére

– A közelgő Don Bosco ünnep alkalmából szakmai napot rendeztek január 25-én a Meta-Don Bosco Szakgimnáziumban, amelyre olyan előadókat hívtak, akik a saját szakterületükön példaként állíthatók a fiatalok elé, mind szakmai tudásuk, mind elhivatottságuk, szakmaszeretetük miatt.

Az ünnepség Misquitta Claudius atya vetítéssel egybekötött előadásával kezdődött, majd Ábrahám Béla tartományfőnök atya köszöntötte a fiatalokat, végül Somogyi Zsuzsa igazgató asszony ismertette a nap programját és beszélt az előadókról.

META-Don Bosco – Szakmai nap

SZÁMALK-Szalézi – „Gyöngyszemek” pedagógiai konferencia

A SZÁMALK-Szalézi standja
az Educatio kiállításon

Az előadók voltak: dr. Zacher Gábor, Drabb Lilla, dr. Sztahovits Petra, Rákosi Gyöngyvér, Lábszki Anna, Bozsik Balázs, dr. Kassai Tamás, Kaibinger Pál és Pintér Zsolt. A szakmai napon bemutatót tartott a DBands: Tóth Erzsébet és Borsos Péter, Szécsi Dávid, Szabó Noémi és a testépítők.

Igazán tartalmas nappal ünnepelték a Metában Bosco Szent Jánost!

www.facebook.com/metadonbosco

SZÁMALK-Szalézi Szakgimnázium

A SZÁMALK-Szalézi Szakgimnázium beszámolója

- Iskolánkban, követve a többéves hagyományt, ismét meghirdettük az „Adni jó” programot, melynek keretében munkatársaink és diákjaink „szeretetsomagokat” állítottak össze kazincbarcikai családoknak, gyermekek-

nek, hozzájárulva ahhoz, hogy a karácsony mindenkinél örömtelibb legyen. Szép számmal gyűltek a dobozok és mi jó szívvel indítottuk útjára a kisbuszt, mert tudtuk, hogy jó helyre kerül minden!

Margit mama halálának 160. évfordulójára méltó megemlékezéssel készültünk. Diákjaink kisebb csoportokat alkotva, műhelymunkában mutatták be életét, jó cselekedeteit és fia, Bosco János munkásságát. A dekorátorok műhelyében lázas munka folyt: diákjaink ajándékokat készítettek a szalézi óvodások részére. A kézzel készült figurák és fejlesztő játékok hatalmas örömet okoztak a kicsiknek és az együtt játszás kedves pillanatait tanulóink is szívükbe zárták.

Az **adventi várakozás** napjait is igyekeztünk közösen megélni. Gyertyagyújtással és közös énekléssel hangolódunk az ünnepre, adventi játékokban pedig lelkesen vettek részt diákjaink.

Évek óta hagyomány az is, hogy részt veszünk az **Educatio Szakkiállítás**on. Önálló standunkat idén Rigó Anna másodéves dekorátor tanulóink tervei alapján építettük fel. A háromnapos rendezvény alatt több száz érdeklődő, továbbtanulni vágyó diák kereste meg iskolánkat, kérdezősködött képzeleinkről, lehetőségeinkről. Mi örömmel adtunk útmutatást és tanácsokat mindenkinek, hiszen a pályaválasztás előtt álló fiatalok jelentős része már konkrét célokkal érkezik, mi pedig szeretnénk partnerek lenni terveik, álmaik megvalósításában. Összességében elmondható tehát, hogy a kereslet és kínálat szerencsés találkozásának lehettünk részesei.

A „Gyöngyszemek” című pedagógiai konferenciát január 24-én tartottuk meg, melyre szeretettel vártuk a katolikus és szalézi társintézmények képviselőit is. A meghívást sokan elfogadták, közel száz

résztevő követte végig a nap eseményeit. A rendezvényt egy kiállítással nyitottuk meg, Faltis Alexandra tanárnő gyermekkönyvekbe készült rajzaiban, illusztrációiban gyönyörködhattunk. Ezután előadóink olyan változatos és színes palettát mutattak be, melyben helyet kaptak a meseterápia csodás elemei, az alternatív iskolai módszerek, a vizuális nevelés lehetőségei és a bohócdoctorkodás jótékony hatásai is. Köreinkben köszönhetjük többek között Winkler Mártát, dr. Boldizsár Ildikót, Kárász Esztert, Ádám Évát, valamint szalézi fenntartónk részéről Ábrahám Béla atyát és Misquitta Claudius atyát is. A konferencia alapvető témája a gyermekközpontú tanítás, a Don Bosco-i elveken alapuló, játékkal és mesével történő fejlesztés, a türelemmel és szeretettel közelítő nevelés. Örömmel tapasztaltuk, hogy ezen értékek mentén „mozgunk” mindannyian, akik ezen a konferencián előadóként vagy hallgatóként részt vettünk és reméljük, hogy a közeljövőben ismét otthont adhatunk egy ilyen magas szakmai színvonalú, tartalmas rendezvénynek.

Jámbor Melinda Kinga

PÉLIFÖLDSZENTKERESZT

A felújított Patrona Hungariae-szobor megáldása – Advent harmadik vasárnapján, 2016. december 11-én a szentmise végén Ábrahám Béla tartományfőnök atya megáldotta a felújított Patrona Hungariae-szobrot, a kegytemplom jobboldali mellékoltárának fő alakját.

A tartományfőnök köszönetet mondott a

Péliföldszentkereszt – Régi színeiben pompázik a Patrona Hungariae-szobor

Holcim Hungária Zrt.-nek és a számos névtelen adományozónak, hogy a szobor ismét az eredeti színeiben pompázhasson. Elmondta, hogy ezzel a 2012-ben megkezdett nagyszabású felújítás lezárult, a továbbiakban nem tervez további munkákat a kegytemplomban.

A felújítás utolsó szakaszában a két mellékoltár fő alakjára került sor: Springer Ferenc restaurátor alapos, hozzáértő munkájának köszönhetően elsőnek a Szent József-szobor, végül a Szűz Mária-szobor kapta vissza eredeti színeit.

Fiatalok adventi lelkigyakorlata –

Idén is megrendezték Péliföldszentkeresztben 2016. november 25-27. között a már sokéves hagyománnyal rendelkező adventi lelkigyakorlatot a 18 év fölötti fiatalok számára.

A bensőséges hétvégén Andrásfalvy János szalézi atya vezetésével, az „Egy csöpp méz”, élet-szeretet, családból családba tartunk gondolatsor vonalán elmélkedtünk.

Az előadások témáit főként kiscsoportokban bontogattuk ki, ahol a jövőbeli családról beszélgettünk, értékrendekről, közösségi szokásokról. Az „egy csöpp méz”-ről, ami megédesíti, szebbé teszi a családi együttlétet. Az együtt töltött idő fontosságáról, akkor is ha már a családnak van(nak) gyermeke(i), fontos, hogy a szülők mennyi időt szánnak magukra, hogy együtt megbeszéljék a dolgokat.

A harmadik, és egyben utolsó téma, a „családból családba tartunk” volt. Természetes, hogy a jelenlegi családunk is a családunk marad, de lesz egy új, ahol már mi leszünk a gyermekeinknek a szülei – egy új család leszünk.

Péliföldszentkereszt – Fiatalok adventi lelki napjainak résztvevői

A tartalmas hétvége, az előadások, szentmisék és a szentségimádás sokat segített elmélyülni, gondolkodni, építeni az életünket és ráhangolódni az adventi időszakra, a karácsonyra. Nagyon szépen köszönjük a tartalmas hétvégét János atyának!

Kerekes Anna

Adventi lelkigyakorlat felnőtteknek

– A felnőtt korosztálynak tartott lelkigyakorlatot Ábrahám Béla tartományfőnök atya december 9–11. között Péliföldszentkeresztben a szalézi szentekről, példaképekről, lelkiségről.

A szerzetesrendeket legjobban úgy lehet megismerni, ha ott vagyunk velük. A lelkigyakorlaton a szaléziaknál sűrűn

hangoztatott családiasságot első kézből megtapasztalhatták a résztvevők: az ősi kegyhely meghitt, meleg otthonként várta és fogadta be azokat, akik ezen az adventi hétvégén eljöttek ide, hogy töltsenek a szalézi lelkiség forrásánál.

Nemcsak az előadások, de a közös étkezések, az asztalnál folytatott beszélgetések, a csoportos megosztás, a séták az erdei utakon, Celesztina mama kávézójának kávéillatos levegője és az egész hely hangulata segített megérezni, hogy a szaléziaknál az életszentség a belső derűből, a harmóniából fakad.

Az előadások során először Don Bosco családjával, édesanyjának szerepével ismerkedtek a résztvevők, majd csoportokban párhuzamot vonhattak saját életük, nevelődésük eseményeivel.

Don Bosco oratóriumának lakóival, többek között Savio Domonkossal és Rua Mihállyal is megismerkedhettek – a hit közösségi dimenziójával, ami túlmutat a családon.

A közösen mondott zsoltárszöveg, a szentmisék, a séta közben imádkozott rózsafüzér és a szentségimádás alatt lehetőségük volt egy kis betekintést nyerni a szerzetesi életmódba, közelebb kerülni Jézushoz. A szalézi lelkiség a fiatalok lelkisége, de nem csak az övék. Felnőtteket is tud lelkesíteni, gazdagítani Don Bosco, és minden, ami őt körbeveszi. Ezt tapasztalhatták meg ezen az adventi lelkigyakorlaton azok, akik ezt a hétvégét Péliföldszentkeresztben töltötték a szaléziakkal.

Lengyel Erzsébet

Serdülők adventi lelki napjai – „Aki valóban nagy akar lenni, annak már fiatalon harcolnia kell az erényekért” – Bosco Szent János mottójával gyűltek össze a

Péliföldszentkereszt – Felnőttek adventi lelkigyakorlatának résztvevői

Pé liföld-szentkereszt – Serdülők adventi lelki napjainak résztvevői

14-18 év közötti fiatalok Pé liföld-szentkeresztben az idei adventi lelkigyakorlatra december 16 és 18. között.

A hétvége előadásait Hartai Gábor atya tartotta nekünk, melyek az oratórium négy pilléréről szölktek. A ház, az iskola, a plébánia és az udvar témáját jártuk körül aztán a kiscsoportos beszélgetésekben is, személyes megosztásokkal. A programok között volt még közös rózsafüzér a lourdes-i barlanghoz menet, életterv készítés, meghitt szentségimádás és persze nagyon sok találkozás.

A hely csodálatos hangulata is nagyban hozzásegített minket, hogy így karácsony előtt még elcsendesedjünk, lelkileg fel-frissüljünk, és tiszta szívvel várjuk az ünnepet.

Groszmann Kinga

NYERGESÚJFALU

Karácsonyváró játéknapi – A nyergesújfalui Zafféry Károly Szalézi Középiscola oratóriumában karácsonyi témájú téli játéknapot rendeztek az animátorok december 22-én Kovács Sándor szalézi szerzetesnövendék vezetésével.

Reggel fél nyolckor megkezdődött a regisztráció és a gyerekek vidáman érkeztek. Az animátorok röplabdázással, focizással, banssal és egyéb játékokkal várták őket. Miután mindenki megérkezett, közösen elkezdtek a napot egy imával és a nap kerettörténetét adó karácsonyi animációval és rövid filmmel, majd a csoportbeosztás következett. Hat kis csapat mérkőzött egymással a nap folyamán. A csoportbeosztás után a csapatok elvonultak csoportpercekre, ahol kicsit összeis-

merkedtek egymással és megbeszélték a látottakat, meg az egész nap témáját: a karácsonyt.

A tízórai és egy kis szabadidő után a csapatok forgószínpad szerűen négy állomáson mérték össze gyorsaságukat és ügyességüket. Animátorok és gyerekek egyaránt részt vettek a játékokban és mindannyian jól szórakoztak.

Egy sorakozó után következtek a műhelyek: bans, sport és kézműves, mézeskalács díszítéssel kiegészítve, ahol ajándékokat készíthettek a gyerekek. Ezek után csapatonként mindenki elfogyasztotta az otthonról hozott elemőzsiát. Ebéd után jöhettek a kreatív műhelyek: néptánc, kézműves és ügyességi, logikai feladatok. Az animátorok a gyerekekkel együtt részt vettek a műhelyeken, és mindenki nagyon élvezte.

A műhelyeket nagy közös játékok követték. Az első a „palacsinta, szűnyogirtó, turmix, betlehem” volt, ahol egy animátor vezényszavaira különböző érdekes és szokatlan formációkba kellett rendeződni. Ezt a játékot egy nagy közös turmixszal zártuk. A második nagy közös játék egy „barátkozós” játék volt, ahol „barátok” és „kiválasztottak” között zajlott a megmérgetetés, végül pedig egy nagy közös „kő, papír, olló” játék volt, ahol a vesztesnek be kellett állni a nyertes mögé. Így a játék végére egy nagy kigyóban tekergett mindenki.

Ezek után jött a közös zárás, ahol sor került az eredményhirdetésre, és kiderült, hogy a piros csapat nyerte a játéknapot. Imádkoztunk egyet, aztán bansoltunk, majd a gyerekekért jöttek a szülők és vége lett ennek a vidám, karácsonyváró napnak.

Kovács Anita

Nyergesújfalu – A karácsonyi játéknapi résztvevői

Nyergesújfalu – Don Bosco Gála

Don Bosco Gála 2017 – A nyergesújfalui Zefféry Károly Szalézi Középiskolában január 26-án szentmisével és alkalmi műsorral ünnepelték a szalézi rend alapítója, Bosco Szent János égi születésnapját.

A szaléziak első magyarországi iskolájában kiválóan ötvözték az ünneplés során a komoly és a vidám elemeket, a lelkiséget és a szórakozást. A napot szentmisével kezdték a szomszédos Szent Mihály templomban, amelyet Havasi József atya, korábbi tartományfőnök mutatott be, aki egykor maga is ennek az iskolának a diákja volt.

Délután Don Boscónak ajánlott gála műsorra hívták meg a Szalézi Tartomány, a város és az egyházközség képviselőit, valamint a diákok szüleit és az intézmény dolgozóit.

Köszöntőjében Lux Ambrus igazgató ismertette a szalézi rendfőnök idei vezér-

gondolatát, a strennát, majd bemutatták a videót, amelyben maga a rendfőnök fejti ki ezzel kapcsolatos gondolatait.

A diákok az alkalomra díszteremmé alakított tornateremben elkápráztatták a nézőket ügyességükkel, tehetségükkel és nem utolsósorban vidámságukkal és játékos jókedvükkel. Ezt tükrözték a táncok, ének- és zeneszámok, valamint a hosszabb-rövidebb jelentek is.

Ábrahám Béla tartományfőnök atya beszédében a strennára és Szalézi Szent Ferencre, a rend névadójára utalva a szeretet elemei közül elsősorban a türelem fontosságát emelte ki.

Az ünnepséget megtisztelte jelenlétével Völner Pál, az Igazságügyi Minisztérium államtitkára, a térség országgyűlési képviselője is, aki felhívta a figyelmet arra, mennyire egybecseng a szalézi strenna az egyház és mai magyar állam gondolatával, hiszen mindhárom nagyon fontos-

nak, a társadalom alapelemének tartja a családot.

A Don Bosco Gálán osztották ki az idei Don Bosco vetélkedő legjobbjainak járó jutalmakat, valamint az elismeréseket azoknak a helybelieknek, akik önzetlenül segítik az iskola munkáját.

A műsor zárásaként a tanárok léptek színpadra, akik ötletesen és humorosan varázsolták a nézők elé, milyen lenne az oratórium ötven év múlva.

Lengyel Erzsébet

SZOMBATHELY

Adventi jótékonyági BANS a szombathelyi pláza-parkolóban – Az ember néha elérzékenyül, mennyi (sokszor) váratlan figyelmesség vesz körül minket csupán azért, hogy jelen vagyunk. Ezt az elmúlt év több nagylelkű adomány felajánlása mellett egy rendkívüli meghívás is igazolta: a szombathelyi InterSport a hagyományos, adventi hosszúvásárlási nap jótékonyági főzöestjének kiemelt vendégeként helyi oratóriumunkat jelölte meg. Ez annyit jelent, hogy a Family Center bevásárlóközpont parkolójában december 10-én este 6-tól 10-ig tartó rendezvényen 16–18 önkéntes céges főzőcsapat hozott anyagból inycsiklandozó ételeket főz, és a „nightshoppingoló” vásárlókat adományok fejében ezek megköszönésére csábítja. A jótékonyági akció teljes bevételét idén oratóriumunknak ajánlották fel. Ennek fejében mi is kivetünk részünket az előkészítésből, a lebonyolításból és egyáltalán, a hathatós jelenlétből. Sőt, a mi pultunk bajai halászlével és a „Frutti di Mare a'la Don Bosco” fantáziánévű egzotikus levessel rukkolt elő. A jó hangulatú, számos örömteli találkozást hozó, már-már miszteriosnak számító eseményen ifjaink három bansot is színre vittek, szokás szerint magukkal ragadva a több száz jelenlévőt. Végül 370 tányér talált gazdára, este fél 11-kor pedig egy hatalmas borítékban 223 ezer forint összegről adományt nyújtott át csapatunknak az immár hatodik alkalomát megélt akció kiötlője és szervezője, a helyi InterSport vezetője, Csilléry Balázs.

P. Csány Péter SDB

Felavatták Szent II. János Pál pápa szobrát – Szombathelyen, a szalézi templom előtti téren 2016. december 21-én ünnepélyes keretek között felavatták Szent II. János Pál pápa egészalakos, bronzból készített köztéri szobrát.

Az idős, jobb kezével pásztorbotjára támaszkodó, balját áldásra emelő pápát ábrázoló szobrot, Veres Gábor helyi szobrászművész alkotását Császár István egyházmegyei kormányzó áldotta meg.

Szombathely – A helyi InterSport vezetője átadja az adományt

Szombathely – Szent II. János Pál pápa szobra a szalézi templom előtti téren

Puskás Tivadar Szombathely polgármestere avatóbeszédében úgy fogalmazott: „Szobrot avatni üzenetet jelent a jövőbe és a jelenbe, (...) a szoborral azt üzenjük, hogy felnézünk Szent II. János Pál pápára, hogy mindaz, amit ő képviselt, a mi gondolkodásunkkal és eszmerendszerekkel egyezik.”

A szoborállítási ötlete Lendvai Ferenc városi képviselőtől származik, aki saját képviselői keretéből ajánlotta fel erre a célra a kezdő összeget. Hende Csaba Szombathely országgyűlési képviselője egy II. János Pál pápát ábrázoló festményt adományozott a szoboravatás alkalmából a szaléziaknak.

Az MTI híre alapján

Egy csepp mézzel több legyet lehet fogni, mint egy hordó ecettel – Plébániai közösségünk tizenhetedik alkalommal rendezte meg január 21-én a fiatalok és felnőttek által nagyon kedvelt szalézi farsangi bált. A bál résztvevői templomunk hívei, az egyházközség tagjai, szalézi munkatársak, animátorok és fiatalok bálozó társasága elegánsan, alkalomhoz illően öltözve érkezett. A közkedvelt eseményt idén Ábrahám Béla tartományfőnök atya Szalézi Szent Ferencről szóló gondolatokkal nyitotta meg, melyeket a másnapi szentmisén folytatott. Már a bál kezdetén közvetlen, baráti közösség kerekedett ki Béla atya és az animátorok között. Mint már több éve, most is a kedvelt Melódia együttes operett dalaival színesítette a mulatság kezdetét. A közösségi és páros táncok hajnalig tartó, jó hangulatáról idén is mulatós élőzene gondoskodott. A késő este tartott tombola játék megszámlálhatatlan nyerevényre sok-sok fiatalnak, felnőttnek okozott

örömet, ami még fényesebbé tette ezt az emlékeztető farsangi bált.

A szombathelyi plébániai közösségünk január 22-én tartott egy jól sikerült ifjúsági, családi oratóriumi játéknapot Szalézi Szent Ferenc tiszteletére. Szalézi Szent Ferenc gondolatai mindig aktuálisak, ezt Ábrahám Béla tartományfőnök atya oratóriumi előadása is megerősítette bennünk.

A napot gitáros szentmisével kezdtük, melyen Béla atya prédikációjából még jobban megértettük, hogy Don Bosco atyánk miért választotta példaképének Szalézi Szent Ferencet. Az ünnepnap délutánját az oratóriumunkban folytattuk a Szalézi Család népes közösségével, családokkal, fiatalokkal és munkatársakkal. Béla atya itt részletesen is kifejtette nekünk a szentmisén indított gondolatokat. A jó hangulatú, nevetéssel, jókedv-

vel fűszerezett előadás során több új dolgot tudtunk meg Szent Ferencről. Ami leginkább megmaradt bennünk, az a végtelen kitartása és Istenbe vetett hite, mellyel Genf városát híres prédikációival, általa készített szórólapokkal és megragadó jámborságával megtérítette. Az előadás után Szalézi Szent Ferencről szóló kérdésekkel tűzdelt bazarjátékkal és wifi-s közösségi játékkal, a Kahoottal vártuk a kicsiket és nagyokat. A tartalmas napot a helyi munkatársak finom vacsorájával zártuk. A családi oratóriumi programunk után február 4-én az animátorképzésünkre nagy örömeinkre Domonkos atya Csány Marcit hívta meg, aki interaktív módon beszélt nekünk az animátorság lényegéről és irányításáról.

Fazekas Petra, Melega Júlia és Horváth László

PÉCS

Sajnos, betegség miatt a létszám egyre fogy munkatársi csoportunkban. Az iskolai napköziben már csak hárman tudnak segíteni, de ők nagy lelkesedéssel teszik. Másik feladatkörünk az iskola részéről a havi egy játszódélután megszervezése, levezetése, amiben már az iskola tanárai közül is bekapcsolódik egy-egy. Ami nagy örömeinkre szolgál: régi napközink növendékei közül is egy fiatalember állandó segítők lett és egy-két alkalommal szintén besegít. Csoportunk a decemberi szokásos találkozónk kapcsán ünnepelte a karácsonyt. Januárban bekapcsolódtunk a munkatársak kilencedeibe. Az országos Don Bosco ünnepre nem csak a távolság, de betegség miatt együnk sem tudott eljutni. Februári összejövetelünkön emlékeztünk meg Don Bosco atyánkról és a rendfőnök atya és a Szentatya üzeneteivel ismerkedtünk.

Mezey Klára

Szombathely – Animátorképzés Csány Marcival

*Don Bosco ünnep
Kazincbarcika*

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4800 példányban, első terjesztésre. Felelős kiadó: Depaula Flavio és Vitális Gábor
Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: +36-30-296-5460; e-mail: szaleziaik@gmail.com; honlap: www.szaleziaik.hu
Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu; lektor: P. Ábrahám Béla SDB
Tördelés és nyomdai előkészítés: TipoMix Bohner Ferenc
A címlapon: A 2017. évi strenna plakátjának részlete
Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kőszeghy Balázs +36 20 406 9340
A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.